

sahiplenilmiş

Vampir Mektupları
6. Kitabı

morgan rice

Vampir Mektupları

Morgan Rice
Sahiplenilmiş

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Sahiplenilmiş / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Vampir Mektupları)

ALACAKARANLIK ve VAMPİR GÜNLÜKLERİNE rakip bir kitap, en son sayfasına kadar başınızı kaldırmadan okumak isteyeceksiniz! Macerayı, aşkı ve vampirleri seviyorsanız, bu tam size göre bir kitap! Vampirebooksite.com, Dönüşüm içinSAHİPLENİLMİŞ, DÖNÜŞÜM (1. Kitap – ÜCRETSİZ indirebilirsiniz!) ile başlayan en çok satanlar listesine girin VAMPİR MEKTUPLARI serisinin 6. Kitabıdır. SAHİPLENİLMİŞ'te (Vampir Mektuplarının 6. Kitabı), Caitlin ve Caleb bir kez daha kendilerini geçmişe, bu defa 1599 yılının Londra'sına, giderken buluyorlar. 1599 yılının Londra'sı vahşi, çelişkilerle dolu bir yerdir: bir yandan Shakespeare gibi üretken oyun yazarlarını doğuran inanılmaz entelektüel, donanımlı bir dönemken, diğer yandan günlük yapılan kamuya açık idamlar, işkenceler ve mahkûmların başlarının demir çubuklara geçirilip sergilenmesiyle barbar ve zalim bir dönemdir. Aynı zamanda sağlık önlemlerinden yoksun batıl inançların ve kamu için büyük tehlikelerin hakim olduğu bir zamandır ve Bubonik Veba (aynı zamanda Kara Ölüm olarak da bilinir) sıçanlar tarafından taşınarak sokaklara yayılmaktadır. Caitlin ve Caleb, Caitlin'in babasını, üçüncü anahtarı ve insan ırkını kurtarabilecek efsanevi kalkanı bulma peşinde bu ortama inerler. Görevleri onları Britanya kırsalının en nefes kesici kalelerinden geçirerek Londra'nın en hayranlık uyandırıcı ortaçağ mimarisine getirir. Shakespeare'in bizzat kendiyile tanışma imkânına sahip olabilecekleri Londra'nın merkezine gelirler ve Shakespeare'in oyunlarından birini canlı olarak izlerler. Görevleri onları belki de daha sonra kendi kızları olabilecek Scarlet adındaki küçük bir kıza götürür. Bunlar olurken Caitlin'in Caleb'e olan aşkı derinleşir, çünkü nihayet bir aradadırlar ve belki de Caleb sonunda mükemmel yeri ve zamanı bulmuş olabilir ve Caitlin'e evlenme teklifi edebilir. Sam ve Polly de zamanda geçmişe yolculuk yapar ve yolculuklarında yalnız kaldıkları için ilişkileri derinleşir, çünkü kendilerine rağmen birbirlerine karşı derin hisler beslemeden edemezler. Ama her şey bu kadar iyi değildir. Kyle da geçmişe gelir ve tabii onun kötü arkadaşı Sergei de. İkisi de Caitlin'in hayatında ne kadar iyi şey varsa bunları mahvetmeye niyetlidir. Olaylar bitirilmesi gereken büyük bir yarış halini alacaktır,

Çünkü Caitlin, canından çok sevdiği herkesin hayatını ve Caleb'le olan ilişkisini kurtarmak zorundaysa hayatının en zor kararlarından bazılarını vermeye zorlanır ve bu yarıştan canlı çıkmaya çalışır. SAHİPLENİLMİş Vampir Mektuplarının 6. Kitabıdır (DÖNÜşÜM, SEVİLMİş, ALDATILMIş, YAZGI ve ARZULANMIş kitaplarının ardından gelir) ve ayrıca kendi başına ayrı olarak da okunabilir. SAHİPLENİLMİş yaklaşık 70,000 kelimedir. VAMPİR MEKTUPLARININ 3. Kitaptan 11. Kitaba kadar bütün kitapları ıktı! Morgan Rice'ın en çok satan garip bir kıyamet sonrası roman dizisi olan yeni üçlemesi THE SURVIVAL TRILOGY de artık raflarda. Ve Morgan Rice'ın en çok satan on kitaptan oluşan epic fantezi dizisi THE SORCERER'S RING de çıktı ve 1. Kitap A QUEST OF HEROES'ı ÜCRETSİZ indirebilirsiniz!

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

BİRİNCİ BÖLÜM	14
İKİNCİ BÖLÜM	17
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	20
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	22
BEŞİNCİ BÖLÜM	27
ALTINCI BÖLÜM	40
Конец ознакомительного фрагмента.	43

Morgan Rice

Sahiplenilmiş Vampir Mektupları 6. Kitabı

Morgan Rice

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on bir Kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

VAMPİR MEKTUPLARINA övgüler

“Rice, daha baştan sizi hikayenin içine çekiyor, mekanın sade görüntüsüne baskın çıkan inanılmaz betimleyici gücü, hikayeye yedirme konusunda harika bir iş çıkarıyor... Zevkle yazılmış ve bir solukta okunuyor.”

—Black Lagoon Reviews (*Dönüşüm* için)

“Genç okuyucular için harika bir hikaye. Morgan Rice ilginç bir girdabı daha da derinleştirerek harika bir iş çıkarmış...Canlandırıcı ve eşsiz. Bu seriler bir kızın etrafında yoğunlaşıyor...sıradışı bir kız!...Okunması kolay ve bir solukta bitiyor...Derecelendirilmiş Kitaplardan.”

—The Romance Reviews (*Dönüşüm* için)

“Daha başında beni içine aldı ve bir daha da bırakmadı...Bu hikaye nefes kesici bir macera, bir solukta okunuyor ve en başından sizi heyecana boğuyor. İçinde tek bir sıkıcı an yok.”

—Paranormal Romance Guild (*Dönüşüm* için)

“Jam heyecan, romantizm, macera ve sürprizlerle dolu. Elinize aldığınızda tekrar tekrar aşık olacaksınız.”

—vampirebooksite.com (*Dönüşüm* için)

“Harika bir konu ve özellikle bu, geceleri elinizden bırakamayacağınız türden bir kitap. Sonu o kadar heyecanlı bir yerinde bitiyor ki sırf neler olduğunu görmek için derhal bir sonraki kitabı almak isteyeceksiniz.”

—The Dallas Examiner (*Sevilmiş* için)

“ALACAKARANLIK ve VAMPİR GÜNLÜKLERİNE rakip bir kitap, en son sayfasına kadar başınızı kaldırmadan okumak isteyeceksiniz! Macerayı, aşkı ve vampirleri seviyorsanız, bu tam size göre bir kitap!”

—Vampirebooksite.com (*Dönüşüm* için)

“Morgan Rice bir kez daha inanılmaz derecede yetenekli bir hikaye anlatıcısı olduğunu kanıtıyor...Bu kitap vampir/fantezi türü kitapların genç yaştaki severleri dahil geniş bir okuyucu kitlesine hitap ediyor. Sizi şok edecek ve beklenmedik bir yerde bitecek.”

—The Romance Reviews (*Sevilmiş* için)

Morgan Rice’ın Kitapları

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)

CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)

ONURUN BEDELİ (3. Kitap)

BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)

EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)

BİR ŞEREF HAYKIRIŞI (4. Kitap)

ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)

KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)

KILIÇ AYİNİ (7. Kitap)

SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)

BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)

KALKAN DENİZİ (10. Kitap)

ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)

ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)

KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)

KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)

ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA BİR (1. Kitap)

ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR MEKTUPLARI

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)

SEVİLMİŞ (2. Kitap)

ALDATILMIŞ (3. Kitap)

YAZGI (4. Kitap)

ARZULANMIŞ (5. Kitap)

SAHİPLENİLMİŞ (6. Kitap)

YEMİNLİ (7. Kitap)

BULUNMUŞ (8. Kitap)

CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)

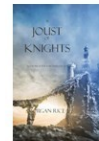
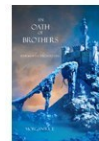
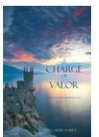
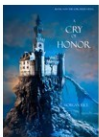
GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)

KADER (11. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

VAMPIİR MEKTUPLARI serisini şimdi sesli kitap formatında dinleyebilirsiniz!

Copyright © 2012 Morgan Rice

Her hakkı saklıdır. ABD 1976 Telif Hakları Yasasının izin verdiği maddeler dışında bu yayının hiçbir kısmı hiçbir şekilde ve hangi amaçla olursa olsun çoğaltılamaz, dağıtılamaz ve alıntı yapılamaz; yazarın önceden izni alınmaksızın bir veri tabanında ya da depolama sisteminde saklanamaz.

Bu e-kitap yalnızca sizin kişisel zevkiniz için yetkilendirilmiştir. Bu ekitap tekrar satılmamalı ya da diğer insanlara dağıtılmamalıdır. Başka biri ile bu kitabı paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için yeni bir kopya satın alınız. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almamışsanız ya da yalnızca sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen geri verin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın zorlu çalışmalarına saygı duyduğunuz için teşekkür ederiz.

Bu bir kurgu çalışmasıdır. İsimler, karakterler, işler, örgütler, mekanlar, durumlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Hayatta ya da ölmüş gerçek kişilere benzerlikler tamamen tesadüf eseridir.

Kapak Modeli: Jennifer Onvie. Kapak fotoğrafı: Adam Luke Studios, New York. Kapak makyaj sanatçısı: Ruthie Weems. Bu sanatçılardan herhangi biri ile iletişime geçmek isterseniz lütfen Morgan Rice ile bağlantı kurunuz.

GERÇEK:

Shakespeare'in Londrasında genel eğlence biçiminin "ayı kızdırma" olduğu söylenirdi. Burada bir ayı uzunca bir direğe bağlanır ve bir sürü vahşi köpek bağlarından serbest bırakılmış. Bahisler

kimin kazanacağına göre yapılmış. “Ayı kızdırma” alanı tam olarak Shakespeare’in tiyatrosunun yanındaymış. Ayı kızdırma eğlencesine katılan kaba saba kalabalığın pek çoğu daha sonra gidip bir Shakespeare oyunu seyredermiş.

Shakespeare’in zamanında, onun oyunlarına giden söz konusu bu kalabalık ne elit sınıftanmış ne de kültür düzeyi yüksek insanlarmış. Tam aksine, onun oyunlarını görmeye giden bu insanların büyük bir çoğunluğu kaba, zalim, sırf eğlenecek bir şeyler arayan ve içeri girmek için yalnızca bir peni vermeleri yeten sıradan insanlarmış. Bu fiyata, bütün bir oyun boyunca bir kenarda ayakta durmak zorundalmış – ve bu yüzden bu insanlar “ayak takımı” olarak biline gelmiş.

Shakespeare’in Londrası medeniymiş – ama aynı zamanda da barbarmış. Sokaklarda suçluların idam edildiğini ya da bunların halkın gözleri önünde işkence çekmelerini görmek yaygınmış. Londra’nın en ünlü yolu olan – Londra Köprüsü’nün girişi sıklıkla mızraklarla donatılmış ve bu mızrakların her birinin üzerine de suçluların kafası geçirilmiş.

Bubonik Veba (aynı zamanda Kara Ölüm olarak da bilinir) Avrupa’da milyonlarca insanı öldürmüş ve yüzyıllar boyunca tekrar tekrar Londra’yı da vurmuş. Sağlık ve temizlik bakımından zayıf olan yerlere ve büyük insan kalabalıklarına doğru yayılmış ve en çok da Shakespeare’in tiyatrosunun olduğu bölgeyi vurmuş. Vebanın taşıyıcısının sıçanların üzerinde yaşayan pireler olduğu keşfedilene kadar yüzyıllar geçmiştir.

“Gel ey sevecen gece, gel, sevimli, karakaşlı gece,
Bana Romeo’mu ver; sonra öldüğünde,
Al da küçük yıldızlara böl onu;
Onlar göğün yüzünü öyle bir süsleyecektir ki,
Bütün dünya gönül verip geceye,
Tapmayacaktır artık o muhteşem güneşe.”

-- *William Shakespeare, Romeo ve Juliet*

BİRİNCİ BÖLÜM

*Londra, İngiltere
(Eylül, 1599)*

Caleb çanların sesiyle uyandı.

Derin derin nefes alıp vererek dimdik oturdu ve etrafa bakındı. Rüyasında Kyle ve Caitlin'i görüyordu; Kyle onu kovalıyor, Caitlin de yardım için elini uzatmıştı. Kan kırmızısı güneşe karşı delillerle dolu bilinmedik bir yerdelerdi ve her şey o kadar gerçek görünüyordu ki.

Şimdi, odanın etrafına bakınırken gördüğü şeylerin aslında gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyordu, uyanık olup olmadığından emin olmak istiyordu. Birkaç saniye kendi nefes alış verişine kulak kesildikten, havadaki serin rutubeti hissettikten ve kendi kalp atışının sükûnetini dinledikten sonra gördüğü her şeyin bir rüyadan ibaret olduğunu anladı. Gerçekten uyanmıştı.

Caleb açık bir lahitin içinde dik bir şekilde oturmakta olduğunu farkına vardı. Loş, mağarayı andıran odanın etrafına baktı ve her yerin lahitlerle doldurulmuş olduğunu gördü. Tavanlar alçak ve kemerliydi ve pencere yerine dar havalandırma delikleri vardı. Güneş ışığı bu deliklerin arasından küçük huzmeler halinde içeriye girip etrafa yayılıyordu. Görmeye yetecek kadar ışık vardı. Caleb ısıltıya gözlerini kısarak baktı, elini cebine götürdü ve göz damlasından birini alarak damlattı, hala cebinde oldukları için memnundu. Yavaşça acısı dindi ve gevşedi.

Ardından sıçrayarak tek bir hamleyle ayaklarının üzerinde doğruldu, odanın etrafında döndü ve her yanı gözden geçirdi. Hala tetikteydi, daha yolunu bulma şansını elde edemedi saldırganlığa uğramak ya da pusuya düşürülmek istemiyordu. Ama odada hiç kimse yoktu. Hakim olan tek şey sessizlikti. Çok eski taş döşemeleri, duvarları, küçük sunağı ve haçı fark etti ve ölümlerin gömüldüğü bir kilise mahzeninde olabileceğini tahmin etti.

Caitlin.

Caleb tekrar odanın etrafında döndü, Caitlin'den bir iz aradı. En yakınındaki lahite doğru aceleyle yaklaşırken içinde bir baskı hissetti. Bütün gücünü verip kapağı gıcırdatarak geriye itti.

Kalbi onu bulma umuduyla inip kalktı. Ama lahitin boş olduğunu görünce büyük bir hayal kırıklığına uğradı.

Aceleyle odanın etrafında bir lahitten diğerine doğru koşturmaya ve her birinin kapağını geriye doğru itip açmaya başladı. Ama hepsi bomboştu.

Caleb, odadaki son kapağı geriye doğru iterken içinde büyümekte olan bir umutsuzluk hissetti, onu o kadar güçlü bir şekilde itti ki lahitin kapağı yere düşerek paramparça oldu ve milyonlarca küçük parçaya ayrıldı. Ama Caleb hali hazırda bunu da boş bulacağına dair paniğe kapılmıştı ve de haklıydı. Caitlin'in bu odanın hiçbir yerinde olmadığını fark ederek soğuk soğuk terlemeye başladı. Nerede olabilirdi?

Onsuz bugüne dönmek Caleb'i çok korkuttu. Ona, anlatabileceğinden çok daha fazla değer veriyordu ve o yanı başında olmadan yaşamının, görevinin bir anda anlamını ve amacını yitirmiş gibi hissetti.

Aniden bir şey hatırladı, elini cebine götürdü ve hala orada olup olmadığını kontrol etti. Neyse ki oradaydı. Dokunduğu şey annesinin evlilik yüzüğüydü. Onu ışığa doğru tuttu ve kusursuz bir şekilde kesilmiş, çevresi elmas ve yakutlarla süslenmiş altı karatlık safiri hayranlıkla seyretti. Caitlin'e evlilik teklifinde bulunacağı doğru anı hiçbir zaman bulamamıştı. Ama bu defa kararlıydı.

Tabi eğer Caitlin geri dönerse.

Caleb bir ses duydu ve bir hareket sezinleyerek girişe doğru döndü. Umutsuz bir şekilde onun Caitlin olmasını diliyordu.

Ama sezdiği o hareketlilik köşeyi dönerken, Caleb kendini aşağı bakarken bulunca ve gördüğünün hiçbir biçimde insan olmadığını fark edince şaşırıp kaldı. Bu Ruth'du. Caleb onu burada gördüğüne, zamanda yolculuk yaparken hayatta kaldığına inanılmaz sevindi.

Ruth, Caleb'e doğru yürüdü, kuyruğu bir o yana bir bu yana sallanıyor, gözleri Caleb'i tanımanın verdiği sevinçle parlıyordu. Yaklaşınca Caleb diz çöktü ve Ruth da kollarına atıldı. Caleb, Ruth'u seviyordu ve ne kadar büyümüş olduğuna şaşırıyordu: eski halinin iki katı gibiydi ve heybetli bir hayvandı. Aynı zamanda onu burada bulduğu için kendine biraz cesaret gelmişti: bu Caitlin'in de burada olduğu anlamına geliyor olabilirdi.

Ruth birden odadan dışarı koşarak köşeyi döndü ve gözden kayboldu. Caleb, onun davranışına şaşırıp kalmıştı. Nereye gittiğini görmek için hemen arkasından acele etti.

Kendini başka bir kemerli odaya girerken buldu. Burası da lahitlerle doluydu. Bir bakışta bu lahitlerin hepsinin çoktan açılmış olduğunu ve içlerinin de boş olduğunu görebiliyordu.

Ruth koşmaya devam ediyor ve sızlanıyordu. Bu odadan da koşarak çıktı. Caleb, Ruth acaba onu bir yere mi götürmek istiyordu diye merak etti. Hemen ardından adımlarını sıklaştırdı.

Birkaç odayı daha yarıp geçtikten sonra, Ruth nihayet koridorun sonundaki hücre gibi küçük bir girintide durdu. Burası tek bir meşaleyle loş bir şekilde aydınlatılmıştı. İçerde karmakarışık bir şekilde tasarlanmış yalnızca bir mermer lahit duruyordu.

Caleb nefesini tutarak yavaşça ona doğru yaklaştı, Caitlin'in içinde olabileceğini umut ediyor ve biraz da sezinliyordu.

Ruth hemen lahitin yanına oturdu ve gözlerini Caleb'e dikti. Ümitsiz bir şekilde inledi.

Caleb diz çöktü ve lahitin taş kapağını geriye doğru itmeye çalıştı. Ama bu, diğerlerinden daha da ağırdı ve neredeyse hiç kılmıdamıyordu.

Caleb daha da eğildi ve bütün gücüyle itti ve sonunda taş kapak kılmıdamaya başladı. Caleb itmeye devam etti ve bir süre sonra kapak tamamen açıldı.

Caleb, Caitlin'i orada uzanmış bir şekilde bulunca bir anda her yanını bir rahatlama sardı. Caitlin'in elleri düzgün bir şekilde göğsünde kavuşturulmuştu, hala tam olması gerektiği gibiydi. Fakat biraz yakından bakınca rahatlama endişeye dönüştü. Caitlin'in hayatında hiç görmediği kadar solgun olduğunu gördü. Yanaklarında neredeyse hiç renk yoktu ve gözleri meşalenin ışığına dahi tepki vermiyordu. Daha dikkatli baktı ve nefes almadığını hissetti.

Dehşet içinde geri yaslandı. Caitlin ölmüş gibi görünüyordu.

Ruth daha sesli inledi: Caleb şimdi anlamıştı.

Lahitin içine doğru eğildi. İki elini sıkıca Caitlin'in omuzlarına yerleştirdi ve onu yavaşça sarstı.

"Caitlin?" Kendi sesindeki kaygıyı duyabiliyordu. Daha güçlü bir şekilde sarsarak daha da yüksek sesle bağırdı "CAITLIN?"

Fakat Caitlin cevap vermedi. Caleb, Caitlin olmadan hayatının nasıl olabileceğini hayal ederken bütün vücudu buz kesti. Zamanda yolculuğun tehlikesinin olduğunu ve her vampirin her yolculuğa uygun olmadığını ve hayatta kalamayabileceklerini biliyordu. Ama asla yolculuktan geri dönerken ölüm gerçeği ile gerçekten tanışacağını düşünmemişti. Acaba durmadan onu bu görevdeki aramaya teşvik etme konusunda hata mı yapmıştı? En son oldukları zamanda ve yerde onunla kalıp her şeyi geride mi bırakmalıydı?

Ya şimdi her şeyi kaybetmişse ne olacaktı?

Ruth lahitin içine sızdı, Caitlin'in göğsünde dört patisinin üzerinde durarak onun tüm yüzünü yalamaya başladı. Dakikalar geçti ve Ruth yalamayı bırakmadı; hem yalıyor hem de inliyordu.

Tam Caleb eğilip Ruth'u çekecekti ki durdu. Şok olmuştu, çünkü Caitlin bir gözünü açmaya başlamıştı.

Ruth kendinden geçmiş bir şekilde uludu, Caitlin'in üzerinden yere sızdı ve daireler çizerek koşmaya başladı. Caleb de aynı şekilde kendinden geçmişçesine lahitin içine doğru eğildi. Caitlin sonunda iki gözünü de açmış ve etrafa bakmaya başlamıştı.

Caleb hemen Caitlin'in buz gibi olan ellerinden birini yakaladı ve kendi ellerinin arasında ısıtmaya başladı.

“Caitlin? Beni duyabiliyor musun? Benim, Caleb.”

Caitlin yavaşça doğrulup oturmaya çalıştı. Caleb içeriye doğru iyice uzandı, usulca Caitlin'in boynunun arkasına elini yerleştirdi ve doğrulmasına yardım etti. Caitlin'in göz kırptığını, gözlerini kısarak da olsa bakmaya çalıştığını gördüğü için çok mutluydu. Sanki çok çok derin bir uykudan uyanmış gibi onun ne kadar zihin bulanıklığı yaşadığını görebiliyordu.

Tekrar usulca “Caitlin?” diye seslendi.

Caitlin boş gözlerle ona baktı. Kahverengi gözleri Caleb'in hatırladığı kadar güzeldi. Ama Caleb'e yanlış gelen bir şeyler vardı. Caitlin hala gülümsemedi ve Caleb'e göz kırptıkça gözleri hala bir yabancıнын gözleri gibiydi.

Caleb bu defa kaygılı bir şekilde yeniden “Caitlin?” diye seslendi.

Caitlin gözleri ardına kadar açık bir şekilde doğruca Caleb'e baktı ve Caleb ani bir şokla Caitlin'in kendini tanımadığını anladı.

Caitlin “Kimsin sen?” diye sordu.

Caleb'in kalbi paramparça oldu. Bu mümkün müydü? Yolculuk onun hafızasını silmiş olabilir miydi? Caitlin gerçekten onu unutmuş muydu?

Tekrar “Caitlin,” diyerek onu teşvik etmeye çalıştı. “Benim. Caleb.”

Caleb gülümsedi, belki bu hatırlamasına yardımcı olur diye umdu.

Ama Caitlin karşılık olarak gülümsemedi. Yalnızca boş gözlerle ve pek çok defa göz kırparak ona bakmayı sürdürdü.

Sonunda “Üzgünüm,” dedi. “Ama kim olduğun konusunda hiçbir fikrim yok.”

İKİNCİ BÖLÜM

Sam cıvıldaayan kuşların sesiyle uyandı. Gözlerini açtı ve yukarda tavanda bir sürü devasa akbabanın daireler çizmekte olduğunu gördü. Bir düzine kadar vardılar ve daireler çizerek giderek alçalıyorlardı, sanki onu izliyorlarmışçasına hemen tepesindeydiler. Bekliyor gibiydiler.

Sam birden kendisinin ölmüş olabileceğini zannettiklerini fark etti. O zaman ölü bedeninin üzerine çullanıp onu yeme fırsatını bekliyorlardı.

Sam hemen ayaklarının üzerine doğruldu ve o bunu yaparken kuşlar bir anda havalandı, sanki ölülerin yeniden dirilebileceğinden ötürü korkuya kapılmışlardı.

Sam etrafına bakındı ve yolunu bulmaya çalıştı. Koca koca tepelerin orta yerinde bir arazideydi. Gözünün alabildiğine daha başka tepeler de vardı, hepsi otlar ve garip çalılıklarla kaplıydı. Hava sıcaklığı mükemmeldi ve gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Etraf resmedilmeye değermişti. Görünüşte tek bir yapı dahi yoktu. Sanki ıpıssız bir yerde gibiydi.

Sam nerede ve hangi zaman aralığında olduğunu ve buraya nasıl geldiğini anlamaya çalıştı. Umutsuz bir şekilde yaşadıklarını tekrar düşünmeye gayret etti. Zamanda geriye gitmeden önce neler olmuştu?

Yavaş yavaş hatırladı. 1789'da Paris'te, Notre Dame'daydı. Kyle, Kendra, Sergei ve onların adamlarıyla mücadele ediyor ve Caitlin ve Caleb kaçabilsin diye onları uzak tutmaya çalışıyordu. Caitlin için hiç yoktan bunu yapabilmişti. Özellikle Kendra ile olan düşüncesiz aşk serüveninin Caitlin'i tehlikeye atmasının ardından ona bu kadarını borçluydu.

Sayısız çok az kaldıkları bir anda Sam şekil değiştirme gücünü kullanmış ve epeyce bir zarar vermeye yetecek kadar onları şaşırtmayı başarmış, Kyle'ın adamlarının çoğunu ortadan kaldırmış, diğerlerini saf dışı bırakmış ve Polly ile kaçmayı başarmıştı.

Polly.

O hiç yanından ayrılmamış, cesurca savaşmış ve Sam'in hatırladığı kadarıyla ikisi birlikte oldukça güçlü bir ikili olmuşlardı. Daha sonra Notre Dame'ın tavan arasından kaçmışlar ve gecenin içinde Caitlin ve Caleb'i aramaya gitmişlerdi. Evet. Her şeyi hatırlamaya başlamıştı.

Sam, kız kardeşinin zamanda geri gitmiş olduğunu öğrenmişti ve kendinin de hemen orada yanlışları düzeltmek, Caitlin'i tekrar bulup özür dilemek ve onu korumak için geri gitmek zorunda olduğunu biliyordu. Caitlin'in buna ihtiyacı olmadığını biliyordu: Caitlin, Sam'in şimdiki halinden daha iyi bir savaşçıydı ve yanında Caleb vardı. Ama nede olsa Caitlin onun kız kardeşiydi ve onu koruma içgüdüğü Sam'in karşı koyamayacağı bir şeydi.

Polly geri dönerken onunla gitmekte ısrar etmişti. O da Caitlin'i tekrar görmeyi arzuluyor ve kendini ona açıklama yapmak zorunda hissediyordu. Sam karşı çıkmamıştı ve beraber geri dönmüşlerdi.

Sam şimdi yeniden etrafına baktı, merak içinde araziye gözlerini dikti.

Kararsız bir şekilde "Polly?" diye bağırdı.

Cevap gelmedi

Manzarayı yukardan görme umuduyla bir tepenin doruğuna doğru yürüdü.

Bu defa daha sesli olarak tekrar "Polly?" diye bağırdı.

"Nihayet!" diye bir ses geldi.

Sam ileriye doğru baktı, Polly görüldü, ufkun üzerinden yürüyerek bir tepeyi dönüp geliyordu. Bir kucak dolusu çilek taşıyor ve aynı zamanda da bir tanesini yiyordu; ağzı dolu bir şekilde konuştu. "Sabahtan beri seni bekliyorum! Tanrım! Gerçekten uykuyu çok seviyorsun değil mi?"

Sam onu gördüğü için çok memnundu. Onu görünce, zamanda geri gelmiş olduğunu ilk anladığında kendini ne kadar yalnız hissetmiş olduğunu ve şimdi bir arkadaşı olduğu için ne kadar mutlu olduğunu fark etti. Aynı zamanda, kendine rağmen, Polly'e karşı hissettiklerinin içinde ne kadar büyüdüğünü de fark etti. Özellikle de Kendra'yla yaşadığı başarısızlığın ardından normal bir

kızın yanında olmanın değerini biliyordu. Polly’i, onun bildiğinden çok daha fazla takdir ediyordu. Polly yaklaştıkça ve güneş etrafı daha da fazla ışıklandırdıkça Polly’nin açık kahverengi saçları ve mavi gözleri, yarı saydam beyaz teni bir kez daha Sam’i şaşkına çevirerek onun doğal güzelliğini gözler önüne serdi.

Tam Sam cevap vermek üzereydi ki yine her zamanki gibi Polly tek kelime etmesine izin vermedi.

Yaklaşırken bir çilek daha yiyerek konuşmaya devam etti. “Ben senden çok uzakta uyanmadım ve uyandığım gibi seni sarstım, sarstım ama sen kalkmaya pek niyetli değildin! Ben de gittim ve bir şeyler topladım. Buradan uzaklaşacağım için gergindim ama gitmeden önce seni kuşlara yem olarak bırakamayacağımı anladım ve hemen geri döndüm. Şimdi Caitlin’i bulmak zorundayız. Kim bilir nerededir! Şu anda yardımımıza ihtiyacı olabilir. Ve senin tek yaptığın uyumak! Eğer bir an önce ayağa kalkıp bir şeyler yapmaya başlamayacaksak buraya neden geldik ve—”

“Lütfen!” Sam kahkaha atarak bağırdı. “Ben bir şey söylemeye fırsat bulamayacak mıyım?”

Polly durdu ve ona dik dik baktı, şaşırılmış görünüyor, sanki çok fazla konuştuğunun farkında değil gibiydi.

“İyi bakalım, konuş!”

Sam ona bakakaldı, sabahın ilk ışıklarıyla Polly’nin gözlerinin inanılmaz maviliğinin ortaya çıkması dikkatini dağıtmıştı; sonunda konuşma fırsatı edinmişti ama bu defa da donup kaldı, ne söyleyecek olduğunu unuttu.

“Ah...” diye başladı.

Polly ellerini yukarıya kaldırdı.

“Erkekler!” diye haykırdı. “Asla sizin konuşmanızı istemezler- ama kendilerinin de hiçbir zaman söyleyecekleri bir şey olmaz! İyi, ama ben artık buralarda bekleyemem!” Polly arazinin içinden kasılarak yürüyüp acele ederken eline yemek için bir çilek daha aldı.

“Bekle!” Sam ona yetişmek için acele ederek bağırdı. “Nereye gidiyorsun?”

“Nereye mi? Tabii ki Caitlin’i bulmaya!”

“Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Hayır. Ama nerede *olmadığını* biliyorum—ve orası da bu arazinin içi! Buradan derhal uzaklaşmalıyız. Hangi zamanda olduğumuzu bulmak için en yakın şehri ya da binaları ya da işte herhangi bir şey bulmalıyız. Bir yerlerden başlamalıyız! Ve burası başlayabileceğimiz bir yer değil!”

“İyi ama benimde kız kardeşimi bulmak isteyeceğimi düşünmüyor musun?” Sam bağırdı, çileden çıkmıştı.

Sonunda Polly durdu ve Sam’e bakmak için geri döndü.

Sam “Yani, bir arkadaş istemiyor musun demek istiyorum,” dedi, tam bunu söylerken, Caitlin’i Polly’le birlikte aramayı ne kadar çok istediğini fark etti. “Birlikte aramak istemez misin?”

Polly, onu anlamaya çalışır gibi kocaman mavi gözleriyle geri ona doğru baktı. Sam dikkatle inceleniyormuş gibi hissetti ve Polly’nin kararsız olduğunu gördü. Bunun nedenini anlayamıyordu.

Polly sonunda “Bilmiyorum” dedi. “Yani, Paris’te kendi başının çaresine iyi baktın—hakkını vermeliyim. Ama...”

Polly duraksadı.

Sam sonunda “Ne var?” diye sordu.

Polly konuşmadan evvel öksürdü.

“Peki, bu kadar çok bilmek istiyorsan söyleyeyim, en son —şey- en son zaman geçirdiğim erkek Sergei tam bir yalancı ve hilekâr çıktı, beni kandırdı ve kullandı. Bunu göremeyecek kadar aptaldım. Ama bir daha asla böyle bir şeyin başıma gelmesine izin vermeyeceğim. Erkek ırkından hiç kimseye güvenmeye hazır değilim—hatta sana bile ve şu an erkeklerle zaman geçirmeyi hiç istemiyorum. Sen ve ben—yani bizim şey olduğumuzu—yani seni o şekilde düşündüğümünden değil—yani bir arkadaştan—bir tanıdıktan farklı bir şekilde— “

Polly kekelemeye başlamıştı ve Sam onun ne kadar gerildiğini görebiliyor ve içten içe gülümsemesine engel olamıyordu.

“—sen üzerine alınma ama sadece kim olursa olsun erkeklerden bıktım.”

Sam rahat bir şekilde gülümsedi. Polly’nin samimiyetine, cesaretine hayrandı.

“Hiçbirini üzerine alınmadım. Ayrıca gerçeği söylemek gerekirse, ben de kızlardan bıktım.”

Polly’nin gözleri şaşkınlıkla sonuna kadar açıldı; açıkçası bu hiç de beklediği cevap değildi.

“Ama bana öyle geliyor ki birlikte ararsak kız kardeşimi bulma şansımız artabilir. Yani demek istiyorum ki sadece—” Sam öksürdü, “—sadece konuyu profesyonel bir şekilde ele alırsak diyorum.”

Şimdi gülme sırası Polly’deydi.

“Profesyonel bir şekilde ele alırsak,” diye tekrarladı.

Sam resmi bir şekilde elini ileriye uzattı.

“Söz veriyorum, yalnızca arkadaş kalacağız, aramızda başka hiçbir şey olmayacak,” dedi. “Ne olursa olsun kızlarla aramda hiç bir şey olmayacağına dair sonsuza dek yemin ettim.”

Polly “Ben de her ne olursa olsun erkeklerle aramda hiç bir şey olmayacağına dair sonsuza dek yemin ettim,” dedi, hala kararsız bir şekilde Sam’in havada asılı kalan elini inceliyordu.

Sam sabırlı bir şekilde bekleyerek elini öylece tuttu.

Polly “Yalnızca arkadaş kalacağız, başka hiçbir şey olmayacak değil mi?” diye sordu.

“Yalnızca arkadaş kalacağız.”

Polly sonunda Sam’in elini tuttu ve salladı.

Ve o bunu yaparken, Sam, Polly’nin elini birazcık daha uzun tuttuğunu fark etmeden edemedi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Caitlin lahitin içinde doğrularak oturdu ve önündeki adama gözlerini dikti. Onu bir yerlerden tanıdığını biliyordu ama nereden olduğunu çıkaramıyordu. Büyük, kahverengi, kaygılı gözlerine; mükemmel keskin hatları olan yüzüne, elmacık kemiklerine, pürüzsüz tenine, yoğun, dalgalı saçlarına uzun uzun baktı. Göz kamaştırıcıydı ve kendisiyle ne kadar ilgilendiğini görebiliyordu. Derinlerde bir yerde, onun kendisi için önemli biri olduğunu hissetti, ama kim olduğunu hatırlamıyordu.

Caitlin avcunun içinde ıslak bir şey hissetti ve aşağı bakınca orada bir kurdun oturduğunu ve avucunu yaladığını gördü. Kurdun ona karşı ne kadar şefkatli olduğuna şaşırmişti, sanki kendisini çok uzun zamandır tanıyordu. Çok güzel beyaz bir kürkü vardı ve başının ortasından sırtına doğru tek gri bir çizgi uzanıyordu. Caitlin, bu hayvanı da tanıdığını hissetti ve sanki hayatının bir noktasında onunla yakın bir bağlantısı olmuştu.

Ama ne kadar denerse denesin bunun nasıl olduğunu hatırlayamadı.

Odanın etrafına bakındı, hafızasını canlandırabilir umuduyla çevresini incelemeye çalıştı. Oda yavaş yavaş belirginleşiyordu. Loştu, yalnızca bir meşaleyle aydınlatılıyordu. Uzakta lahitlerle dolu bitişik odaların olduğunu gördü. Odanın alçak, kemerli bir tavanı vardı ve taşlar oldukça eski görünüyordu. Ölülerin gömüldüğü kilise mahzenine benziyordu. Buraya nasıl gelmiş olduğunu ve bu insanların kim olduklarını merak etti. Sonu olmayan bir rüyadan uyandırılmış gibi hissediyordu.

Caitlin bir anlığına gözlerini kapadı, derin derin nefes aldı ve tam bunu yaparken birden rastgele bir görüntüler yığını zihninde hızla bir görünüp bir kayboldu. Kendini Roma'da Colosseum'da gördü, Colosseum'un sıcak, tozlu zemininde bir sürü askerle savaşıyordu; sonra Hudson Irmağında bir adanın üzerinde uçarken gördü, aşağıda giderek büyüyen bir kaleye bakıyordu; bir diğerinde Venedik'teydi, tanımadığı bir adamla bir goldoldaydı, o adam da yakışıklıydı; başka birinde kendisini Paris'te gördü, bir adamla nehir boyunca yürüyordu, bu adamı tanıdı, şimdi karşısında oturam adamla aynı kişiydi. Bu görüntüyü zihninde tutmaya ve ona yoğunlaşmaya çalıştı. Belki bu hatırlamasına yardım ederdi.

İkisini tekrar gördü, bu defa o adamın kalesinde, Fransa'nın kırsal kesimindeydiler. Kumsalda at sürdüklerini gördü, sonra üzerlerinde epey yükseklerde daireler çizmekte olan bir şahin gördü, bir mektup bırakmıştı.

O adamın adını hatırlamak için yüzüne odaklanmaya çalıştı. Sanki bir şeyler hatırlamaya başlıyor gibiydi; çok yakındı. Ama zihni gözlerinin önüne durmadan yeni şeyler getiriyordu, bu yüzden de herhangi bir şeyi zihninde tutmaya çalışmak çok zordu. Sonsuza dek uzanan anlık görüntüler selinde birbiri ardına sıralanan yaşamlar gözlerinin önünde bir görünüp bir kayboluyorlardı. Sanki hafızası kendini en baştan yeniden düzenliyordu.

“Caleb” diye bir ses geldi.

Caitlin gözlerini açtı. Caleb ona doğru daha da eğilmiş, bir elini uzatmış ve omuzunu tutuyordu.

“Benim adım Caleb. White Coven'dan. Hatırlamadın mı?”

Caitlin'in gözleri tekrar kapandı, zihni onun sözleri ve sesiyle yavaşça canlanmıştı. *Caleb*. Bu sesle beyinde bir ışık yandı. Ona önemli bir isimmiş gibi geldi.

White Coven. Bir ışık da bu yaktı. Birden kendisini New York olduğunu bildiği bir şehirde gördü, bu şehir adanın kuzey ucunda inzivaya çekilmiş gibi bir yerdeydi. Kendini geniş bir terasta etrafa bakarken gördü. Sera adında bir kadınla tartışıyordu.

“Caitlin.” Ses tekrar duyuldu, bu defa daha yüksek ve sertti. “Hatırlamıyor musun?”

Caitlin. Evet. Bu onun adıydı. Şimdi bundan emindi.

Ve Caleb. Evet. Caleb onun için önemliydi. Caleb onun...erkek arkadaşı mıydı? Ama bundan daha fazla bir şeymiş gibi geldi. Nişanlısı mıydı? Yoksa kocası mıydı?

Gözlerini açarak bakışlarını Caleb'e dikti ve bütün geçmişini canlandırmaya başladı. İçini bir umut sardı, yavaşça, azar azar her şeyi hatırlamaya başlıyordu.

Sessizce “Caleb” dedi.

Caleb'in gözleri bir anda umutla dolarak yaşardı. Kurt teşvik edermişçesine Caitlin'in yanağını yalayarak yanında inledi. Caitlin dişi kurda baktı ve birden adını hatırladı.

"Rose," dedi ama hemen ardından bunun doğru olmadığını fark etti. "Hayır. Ruth. Senin adın Ruth."

Ruth yüzünü yalamaya devam ederek daha da yakınlaştı. Caitlin şaşkınlık içinde gülümsüyor ve kurdun başını okşuyordu. Caleb rahatlamış bir şekilde sırttı.

"Evet. Ruth. Ve ben de Caleb. Ve senin adında Caitlin. Şimdi hatırlıyor musun?"

Caitlin başını salladı. "Şimdi hatırlamaya başladım. Sen de benim kocam mısın?"

Caitlin, Caleb'in utanmış ya da mahcup olmuş gibi yüzünün aniden kırmızıya dönmesini izledi. Ve o anda birden hatırladı. Hayır. Evli değillerdi.

Caleb özür dilercesine "Evli değiliz," dedi. "Ama birlikteyiz."

Caitlin de mahcup oldu, çünkü şimdi her şeyi hatırlamaya başlamıştı, her şey birden zihninde canlanmaya başlamıştı.

Birden aklına anahtarlar geldi. Babasının anahtarları. Eğildi, elini cebine götürdü ve orada olduklarını hissettiğinde rahatladı. Ardından elini diğer cebine götürdü ve günlüğünün hala orada olduğunu hissettiğinde daha da hafifledi.

Caleb ona doğru elini uzattı.

Caitlin, Caleb'in uzattığı eli aldı ve kendini lahitten çıkararak yukarı doğru çekmesine izin verdi.

Ayakta duruyor olmak, ağrıyan kaslarını germek inanılmaz gelmişti.

Caleb uzandı ve Caitlin'in saçlarını yüzünden arkaya doğru itti. Caleb'in yumuşacık parmakları şakağındaki saçları iterken bu Caitlin'e kendini çok iyi hissettirdi.

"Hayatta olduğun için çok mutluyum."

Caitlin'i kendine çekti ve ona sıkıca sarıldı. Caitlin de Caleb'e sarıldı ve bu esnada kafasında gittikçe daha fazla anı canlanmaya başladı. Evet, bu aşık olduğu adamdı. Bir gün evlenmeyi umduğu adamdı. Caleb'in aşkının içine doğru aktığını hissedebiliyordu ve zamanda birlikte geri gittiklerini hatırladı. En son Fransa'ya, Paris'e gitmişlerdi ve Caitlin ikinci anahtarı bulmuştu ve böylece ikisi de geri gönderilmişti. Caitlin bu defa birlikte geri dönmeleri için dua etmişti. Ve şimdi onu sıkıca tutunca dualarının kabul olmuş olduğunu anlıyordu.

Bu defa nihayet birliktelerdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Birbirinizi bulduğunuzu görüyorum" diye bir ses geldi.

Birbirlerine sarılmış olan Caitlin ve Caleb beraber korku içinde sese doğru döndüler. Caitlin, özellikle de uyarı mahiyetindeki vampir sezgilerini etrafa yaydıkları bir anda herhangi birinin sinsice ve sessizce yanlarına sokularak onları hızla bertaraf edebileceğini düşününce şok oldu.

Fakat önlerinde duran kadına gözlerini diktiğinde, neden kendilerine saldırmadığını anladı: bu kadın da vampirdi. Beyazlar içinde olan ve kapüşon takan kadın çenesini ileriye doğru uzattı ve insanı delip geçen mavi gözleriyle onlara baktı. Caitlin ondan kendilerine doğru yayılan huzur ve uyum hislerini fark edebiliyordu ve böylece gardını bıraktı. Caleb'in de gardını bıraktığını hissetti.

Kadın içten bir şekilde gülümsedi.

Nazik bir sesle "Epey bir zamandır sizi bekliyorduk," dedi.

Caitlin "Neredeyiz biz?" diye sordu. "Hangi yıldayız?"

Kadın yalnızca gülümsedi.

"Buradan gelin." Arkasını döndü ve alçak, kemerli kapı aralığından dışarıya çıktı.

Caitlin ve Caleb birbirlerine baktılar, ardından Ruth'u da yanlarına alıp kapıdan çıkarak onu takip ettiler.

Kıvrılıp dönen taş bir koridordan aşağıya doğru yürüdüler ve yalnızca bir meşaleyle aydınlatılan bir dizi dar merdivenin olduğu yere geldiler. Tam kadının arkasındalardı, o ise hiç arkasına bakmıyor, kendisini takip edeceklerini varsayarak yürümeye devam ediyordu.

Caitlin nerede oldukları konusunda onu sıkıştırmak için daha fazla soru sorma isteği duydu; ama merdivenin başına vardıkları zaman, oda aniden Caitlin'in nefesini kesercesine olağanüstü bir manzaraya açıldı ve Caitlin devasa bir kilisenin içinde olduklarını anladı. En azından sorusunun bir kısmı cevaplanmıştı.

Caitlin bir kez daha tarih ve mimarlık derslerini daha dikkatli dinlememiş olduğundan, ilk görüşte bu kilisenin hangisi olduğunu söyleyememesinden pişmanlık duydu. Geçmişte ziyaret ettiği bütün görkemli kiliseleri —Paris'teki Notre Dame'ı, Floransa'daki Duomo'yu—düşündü ve bunun kendisine onlardan bazılarını hatırlattığını düşünmeden edemedi.

Kilisenin uzun ve dar orta kısmı yüzlerce metre uzayıp gidiyordu, zemini çinili mermerdendi ve duvarları düzinelerce oyma taş heykellerle süslüydü. Yüksek tonozlu tavanı ise yüzlerce metre yüksekliğe ulaşıyordu. Yukarlarda dizilerce kavisli vitraylar vardı ve kiliseyi yumuşak, rengârenk bir ışıqla dolduruyordu. En dipte devasa dairesel bir vitray vardı, içinden geçen ışığı olağanüstü, yaldızlı kilise sunağının üzerine yansıtıyordu. İbadet edenler için yüzlerce küçük, ahşap sandalyeler gözlerinin önünde alabildiğine sıralanıyordu.

Ama şimdi kilise boştu. Sanki bütün bu kilise onlara aitmiş gibi görünüyordu.

Vampir kadını takip ederek yürüdüler. Ayak sesleri devasa, boş bina da yankı yapıyordu.

Caitlin sonunda "Bu hangi kilise?" diye sordu.

Yürümeye devam ederken kadının sesi "Westminster Abbey," diye geldi. "Burası binlerce yıldır Krallar ve Kraliçelerin taç giyme törenlerinin yapıldığı yerdir."

Caitlin *Westminster Abbey* diye düşündü. Bunun İngiltere'de olduğunu biliyordu. Aslında tam olarak Londra'daydı.

Londra.

Burada olma düşüncesi Caitlin'in yüzüne tokat gibi indi. Bu düşünce hem ezici hem de büyüleyiciydi. Daha önce hiç burada bulunmamıştı ama hep gelmeyi isterdi. Gitmiş olan arkadaşları vardı ve internette resimlerini görmüştü. Bu şehrin uzun ortaçağ tarihi göz önünde bulundurulduğunda, burada olmaları Caitlin'e anlamlı geldi. Bu kilise bile tek başına binlerce yıl eskiydi ve Caitlin, bu şehrin de geçmişinin fazlasıyla bu kilise gibi olduğunu biliyordu. Ama hala hangi yılda olduklarını bilmiyordu.

Caitlin gergin bir şekilde “Peki hangi yıldayız?” diye sordu.

Fakat rehberleri çok hızlı yürümüştü, çoktan devasa şapeli geride bırakmış başka bir kemerli kapıdan başını eğerek geçmekte olup Caitlin ve Caleb’i de ona yetişmeleri için acele ettiriyordu.

İçeriye girdiklerinde Caitlin kendini bir manastırın içinde bulunca şaşırıldı. Önlerinde uzun taş bir koridor uzanıyordu; bir yanında taş duvarlar ve heykeller vardı, diğer yanında ise açık kemerler bulunuyordu. Bu kemerler dışarıya açılıyordu ve Caitlin bunların arasından küçük, huzur dolu avluyu görebiliyordu. Bu ona geçmişte bulunduğu diğer pek çok manastırı hatırlattı; bu manastır yapılarının basitliğini, boşluğunu, kemerli duvarlarını, kolonlarını ve avlularının nasıl iyi bakıldığını görmeye başladı. Hepsisi sanki dünyadan uzak bir sığınak gibiydiler, ibadet edenler için bir yer ve sessiz tefekkür mekânlarıydılar.

Vampir kadın sonunda durdu ve onlara döndü. Büyük, şefkatli gözleriyle dikkatle Caitlin’e baktı, başka bir dünyaya aitmiş gibi görünüyordu.

“Bizler yeni bir yüzyılın eşliğindeyiz.”

Caitlin bir süre düşündü. “Hangi yüzyıl?” diye sordu.

“Tabii ki on altıncı yüzyıl. 1599’dayız.”

Caitlin 1599 diye düşündü. Yine kendini baskı altında hissetti. Bir kez daha içinden keşke kendi tarihimi daha detaylı okusaydım diye geçirdi. Önceden 1791’den 1789’a gitmişti. Ama şimdi 1599’daydı. Arada neredeyse 200 yıllık bir sıçrama vardı.

1789’da bile ne kadar çok şeyin ilkel görüldüğünü hatırladı; su tesisatı yoktu, bazen yollar pislik içinde kalıyordu ve insanlar nadiren banyo yapıyordu. Bundan iki yüzyıl önce ise her şeyin tanınmaktan uzak olacağı kesindi. Hatta Londra bile muhtemelen pek tanınacak durumda değildi. Bu, kendini dünyanın uzak bir yerinde izole edilmiş ve bir başına hissetmesine neden oldu. Caleb orada, yanında olmasaydı, tamamen yalnız hissetmiş olacaktı.

Ama aynı zamanda, bu mimari, bu kilise, bu manastırlar—hepsi çok tanıdık, bildik geliyordu. Sonuçta zaten 21.yüzyılda var olan birebir aynı Westminster Abbey’nin içinde yürüyordu. Üstelik bu yapı, şimdiki haliyle bile zaten antikti, yüzyıllardan beri buradaydı. En azından bu düşünce Caitlin’i biraz rahatlatmıştı.

Fakat neden bu zaman gönderilmişti? Ve bu yere? Görevi için buranın büyük bir önem taşıdığı açıktı.

Lodra. 1599.

Caitlin, *bu Shakespeare’in yaşamış olduğu zaman mıydı?* diye merak etti, bunu düşününce bile aniden kalbi daha hızlı attı, belki Shakespeare’i canlı olarak gerçekten azıcık görme şansına sahip olabilirdi.

Sessiz bir şekilde bir koridordan diğerine yürüdüler.

Rehberleri “1599’un Londra’sı düşündüğünüz kadar ilkel değil” dedi, gülümseyerek Caitlin’e bir bakış attı.

Caitlin düşüncelerinin okunmuş olduğunu anlayınca utandı. Her zamanki gibi söz konusu düşünceleri olunca onları koruma konusunda daha fazla tetikte olmuş olması gerektiğini biliyordu.

Vampir kadın düşüncelerini yeniden okuyarak “Seni üzmem istemedim” dedi. “Bizim zamanımız sizin alışkın olduğunuz pek çok teknolojik durum söz konusu olduğunda ilkindir. Fakat bizler, diğer bakımlardan sizin modern zamanınızdan bile daha entellektüeliz. Aşırı boyutlarda bilgiliyiz ve bilgeyiz. Burada kitaplar çok değerlidir ve onların hükmü geçer. İnsanlar görünüş itibarıyla ilkel olabilir ama oldukça keskin zekâyâ sahiptirler.”

“Bundan daha da önemlisi, içinde bulunduğumuz zaman vampir ırkı için oldukça önemli bir zamandır. Burada bir yol ağzında duruyoruz. Sizler bu yüzyılın eşğine belli bir sebeple geldiniz.”

Caleb “Nedir bu sebep?” diye sordu.

Kadın başka bir kapıdan içeri girmeden önce onlara gülümsedi.

“Bu soruya verilecek cevabı siz kendiniz bulmalısınız.”

Yükselen tavanı, vitray camları, mermer yerleri, devasa mumları olan ve krallar ve azizlerin oyulmuş heykelleriyle süslü başka olağanüstü bir odaya girdiler. Fakat bu oda diğerlerinden farklıydı. Her yanına dikkatli bir şekilde lahitler ve büstler yerleştirilmiş ve tam ortasında metrelerce yükseklikte ve altınla kaplı muazzam bir mezar duruyordu.

Rehberleri doğruca ortadaki mezara doğru yürüdü ve onlarda takip ettiler. Mezarın önünde durdu ve onlara döndü.

Caitlin muazzam mezara baktı: büyük ve azametliydi. Mezarın kendisi olağanüstü bir sanat eseri idi, altınla kaplanmış, girift oymalarla süslenmişti. Caitlin ayrıca, sanki belli bir önemi varmış gibi ondan dışarı doğru bir enerji yayıldığını hissetti.

Vampir “İtirafçı Aziz Edward’ın Mezarı” dedi. “Burası kutsal bir yerdir, Yüzlerce yıldır bizim türümüzün hac yaptığı yerdir. Söylendiğine göre, eğer biri bu mezarın yanında dua ederse, o kişi hasta olanlar için mucizevi şifalar almış. Ayağınızın altındaki taş bakın: o taş burada diz çöken insanlardan ötürü zamanla aşınmıştır.”

Caitlin ayaklarının altına baktı ve bunun gerçek olduğunu gördü, mermer platform köşelerinden biraz aşınmıştı. Bunun olması için yüzyıllar boyunca ne kadar çok insanın burada diz çökmüş olması gerektiğine hayret etti.

“Ama sizin durumunuz için, bu mezar çok daha fazla önem arz ediyor.”

Döndü ve doğrudan Caitlin’e baktı.

“Senin anahtarın.”

Caitlin şaşır kaldı. Acaba hangi anahtardan bahsediyordu? Caitlin elini cebine doğru götürdü ve şu ana kadar bulmuş olduğu iki anahtara tekrar dokundu. Kadının hangisini istediğinden emin değildi.

Kadın başını salladı. “Hayır. Diğer anahtarın.”

Caitlin düşündü, afallamıştı. Unuttuğu başka bir anahtar mı vardı?

Ardından, vampir kadın boynundan aşağıya bir bakış atınca Caitlin farkına vardı. Kolyesiydi bu.

Caitlin elini koynuna götürdü ve anahtarın hala orada olduğunu anlayınca hayret etti. Dikkatli bir şekilde anahtarı boynundan çıkardı ve narin, antika gümüş haçı avucunun içine alarak kadına uzattı.

Vampir başını salladı.

“Onu yalnızca sen kullanabilirsin.”

Uzandı ve nazik bir şekilde Caitlin’in bileğini tuttu ve onu heykel kaidesinin altındaki anahtar deliklerinden en küçüğüne doğru yönlendirdi.

Caitlin hayretler içindeydi. O olmasa bu anahtar deliğini asla fark edemezdi. Anahtarı soktu, çevirdi ve hafif bir tık sesi geldi.

Yukarı baktı ve mezarın yanındaki ufacık bir bölmenin açılmış olduğunu gördü. Vampire kadın baktı ve o da ciddiyetle başını salladı.

Caitlin uzandı ve yavaşça uzun, derin bir gözü çekip dışarı çıkardı. İçinde uzun, altından bir kraliyet asası vardı. Caitlin bunu keşfettiğine inanılmaz şaşırılmıştı. Asanın başı yakutlarla ve zümrütlerle süslenmişti.

Elini içeriye götürdü ve onu alıp çıkardı. Tuttuğu asanın ne kadar ağır ve altının ne kadar pürüzsüz olduğuna şaşır kaldı. Neredeyse bir metre olmalıydı ve saf altından yapılmıştı.

Rahibe “Kutsal asa,” dedi. “Bir zamanlar senin babanıydı.”

Caitlin yeni bir korku ve saygı duygusu içinde ona baktı. Onu tutarken bir elektriklenme hissetti ve hiçbir zaman olmadığından daha çok kendini babasına yakın hissetti.

“Bu beni babama ulaştıracak mı?”

Rehberleri yalnızca arkasını döndü ve bu özel odadan çıktı. “Bu taraftan” dedi.

Caitlin ve Caleb diğer kapıya doğru yönelip daha pek çok koridor geçerek onu takip ettiler ve başka bir manastırın ortaçağa ait avlusunu girdiler. Yürürlerken, Caitlin antrelerde yürüyen beyaz cübbeler giyinmiş ve yine beyaz kapüşonlar takmış diğer başka vampirleri görünce şaşırıldı. Çoğunun

başı, sanki dua ederlerken kendilerini kaybetmişler gibi aşağıdaydı. Bazıları ise tütsü kaplarını sallıyordu. Onların yanından geçen bir kaç başını salladı ve sessiz bir şekilde yollarına devam etti.

Caitlin burada kaç tane vampirin yaşadığını ve bunların babasının meclisine ait olup olmadıklarını merak etti. Westminster Abbey'nin bir kilise olmanın yanında ayrıca bir manastır olduğunu ve kendi türü için bir inzivaya çekilme yeri olduğunu hiç fark etmemişti.

Sonunda başka bir odaya girdiler. Bu oda diğerlerinden çok daha küçüktü ama yüksek kemerli tavanı vardı ve içeriye cömertçe doğal gün ışığı giriyordu. Yerler sert, taş zemindi ve tam ortasında hemen göze çarpan bir eşya vardı: bu bir tahttı. Bir kaidenin üzerine yükseğe yerleştirilmiş, en az dört buçuk metre yüksekliğinde ahşap, oldukça geniş bir sandalyeydi; kolları yukarıya doğru yükselerek çıkıyordu ve ortada bir noktada birleşen üçgen bir arka kısma sahipti. Aşağıda, sağ ve sol köşesinde, sandalyeyi tutuyormuş gibi tasarlanan altından iki aslan oturuyordu.

Caitlin korku içinde tahtı inceledi.

Vampir “Kral Edward’ın tahtı” dedi. “Binlerce yıldır kralların ve kraliçelerin taç giyme tahtı olagelmıştır. Yalnızca tarihteki yeriyle değil, aynı zamanda bizim türümüz için sahip olduğu bir önemden dolayı da çok özel bir eşyadır.”

Döndü ve Caitlin’e baktı. “Bizler bu tahtı binlerce yıldır koruyoruz. Fakat mademki artık sen buradasın ve mademki kraliyet esasını yerinden çıkardın, şimdi hakkın olan yeri almanın tam zamanıdır.”

Caitlin’in tahta çıkması için işaret etti.

Caitlin afallamış bir şekilde ona baktı. O yalnızca basit bir kızdı, binlerce yıldır kralların ve kraliçelerin üzerinde oturmuş olduğu böyle bir krallık tahtına çıkmak için ne gibi bir hakka sahip olabilirdi ki? Caitlin, tahtın o devasa kaidesine çıkıp üzerine oturmak bir yana, yanına yaklaşma hakkını bile kendinde görmüyordu.

Vampir “Lütfen” diye cesaretlendirdi. “Bu senin hakkın. Sen seçilmişsin.”

Caleb, Caitlin’e başını salladı ve Caitlin yavaşça ama isteksizce elinde asayı taşıyarak devasa kaideye tırmandı. Üzerine çıktığında döndü ve dikkatli bir şekilde tahta oturdu.

Sert bir ağaçtan yapılmıştı ve hiç sallanmıyordu. Caitlin arkasını yaslanınca ellerini tahtın kollarına koydu ve o anda tahtın gücünü hissetti. Taçlarını tam bu noktada giyen binlerce yılın krallığını hissedebiliyordu. Taht elektrik yüküyle dolu gibiydi.

Caitlin oradan, herkesten en az dört buçuk metre yükseklikte odaya bakınca yükseldiğini, dünyanın üzerine çıkmış gibi olduğunu hissetti. Büyüleyici bir histi.

Vampir “Asa” dedi.

Caitlin şaşkın bir şekilde aşağıya baktı, onun asayla kendisinden ne yapmasını istediğinden emin değildi.

“Tahtın kolunda küçük bir delik bulacaksın. Asanın yeri orası.”

Caitlin daha dikkatli bir şekilde kollara baktı ve bu defa küçük bir delik gördü, tam asanın çapına uyacak genişlikteydi. Uzandı ve yavaş bir şekilde asayı deliğe soktu.

Tahtın kolundan yalnızca başı görününceye dek bütün gövdesi içeri girdi.

Birden usulca bir tık sesi geldi.

Caitlin aşağı baktı ve tahtın ayağının dibinde aslanların birisinin başının üzerinde küçük bir gözün açıldığını görünce şaşırıp kaldı. O gözün içinde küçük, altın bir yüzük duruyordu. Caitlin eğildi ve yüzüğü aldı.

Yukarı doğru tuttu ve izledi.

Vampir “Kader yüzüğü,” dedi. “Yalnızca senin için. Babandan bir hediye.”

Caitlin korkuyla karışık bir şaşkınlıkla gözlerini yüzüğe dikti ve onu ışığa tuttu, hareket ettirdikçe mücevherlerin parıldamasını izledi.

“Sağ elinin yüzük parmağına tak.”

Caitlin parmağına geçirdi ve soğuk metali teninde hissedince vücuduna bir titreme yayıldı. Yüzükten gelen gücü hissedebiliyordu.

“Bu sana yolu gösterecek.”

Caitlin yüzüğü inceledi ve ardından başını kaldırdı. “Ama nasıl?”

“Yalnızca onu detaylı bir şekilde incelemen lazım.”

Caitlin önce şaşırdı, ama hemen sonra yüzüğü daha yakından inceledi. Bunu yaparken yüzüğün etrafında ince işlenmiş, titiz bir oyma fark etti. Okumaya başlayınca kalbi daha hızlı atmaya başladı. Hemen anında bu okumakta olduğu şeyin babasından bir mesaj olduğunu hissetti.

Köprünün Karşısında Ayının Ötesinde

Ara Rüzgarlar Ara Güneş, Londra’yı Geçiyoruz

Caitlin bilmeceyi tekrar okudu, ardından Caleb duyabilsin diye sesli bir şekilde tekrarladı.

Caitlin “Bu ne anlama geliyor?” diye sordu.

Rehberleri yalnızca gülümsemekle yetindi.

“Benim seni getirebileceğim en son nokta burası. Yolculuğun geri kalanını keşfetmek sana kalmış.” Ardından Caitlin’e yaklaştı ve eğildi. “Sana güveniyoruz. Ne yaparsan yap ama bizi yüzüstü bırakma.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Caitlin ve Caleb, Ruth ayaklarının altında Westminster Abbey'nin muazzam kemerli kapılarından sabahın aydınlığına çıktılar. İkisi de içgüdüsel olarak gözlerini kısıtlar ve ellerini ışığa doğru tuttular. Caitlin, içerden çıkmadan önce Caleb kendisine göz damlalarını verdiği için minnettardı. Caitlin'in gözlerinin ışığa alışması biraz zaman aldı, ardından yavaş yavaş 1599'ların Londrası görüş açılarına girmeye başladı.

Caitlin çok şaşırmıştı. 1789'un Paris'i 1791'in Venedik'inden çok da farklı değildi. Fakat 1599'un Londra'sı bambaşka bir dünyaydı. Caitlin 190 yılın yapmış olduğu farklılık karşısında hayretler içinde kaldı.

Londra gözlerinin önünde uzanıyordu. Ama gördüğü o hareketli, metropol şehir değildi. Burası Caitlin'e daha çok, hala gelişmekte olan geniş, boş arazilerle kaplı kocaman, kırsal bir kasaba gibi gelmişti. Hiç asfalt yol yoktu—her yer çamur içindeydi—ve pek çok bina olmasına rağmen bundan daha fazla ağaç vardı. Ağaçların arasına kıvrılmış kaba bir şekilde tasarlanmış bir sürü ev dizileri ve blokları vardı, pek çoğu eğri büğrüydü. Evler ahşaptan yapılmış, kocaman sazdan çatıları vardı. Caitlin bir bakışta şehrin ne kadar kolay tutuşabileceğini görebiliyor ve yangına ne kadar elverişli olduğunu anlıyordu, çünkü her şey daha çok ağaçtan yapılmıştı ve evlerin üzeri hep sazdı.

Caitlin çamurlu yolların karşıdan karşıya geçişi çok zor hale getirdiğini doğrudan görebiliyordu. Atla yolculuk yapmak yürümeye yeğlenirdi ve ara sıra zaten önlerinden at, at arabaları geçip gidiyordu. Ama bunlar nadirdi. Çoğu insan yürüyordu, ama buna yürümek denirse, daha çok tökezleyerek ilerliyorlardı. Çamurlu sokaklardan aşağıya doğru yürüyen insanların hepsi ayaklarını çamurdan kurtarmak için mücadele ediyorlarmış gibi görünüyordu.

Caitlin insan dışkılarının sokakları kapladığını gördü ve daha buradan bile pis kokudan başı döndü. Ara sıra sığırların geçmesi de bunu temizlemeye yardımcı olmuyordu. Caitlin bir daha zamanda romantik bir döneme geri dönmek isteseydi, bu manzara kesinlikle onu tekrar düşündürürdü.

Bu şehirde Caitlin'in gördüğü bir diğer şey de, Paris ve Venedik'te olduğu gibi burada insanlar şık giyimleriyle, güneş şemsiyesi taşıyarak ve son moda elbiseleri ile hava atarak gezinmiyorlardı. Bundan ziyade, hepsi oldukça sade giyinmişti, daha çok modası geçmiş elbiseler taşıyorlardı; erkekler basit çiftçilik giysileri giyinmişlerdi, bunlar daha çok yırtık pırtık giysilerdi ve yalnızca bir kaçı kalçalarına kadar çıkan beyaz pantolon giymiş ve üzerine de gömleğe benzer kısa tunikler geçirmişlerdi. Kadınlar yine bir sürü kat kat giysiyle örtülülerdi. Eteklerinin kenarlarını tutup olabildiğince yükseğe kaldırarak sokaklarda dolaşmak için mücadele ediyorlardı. Bunu yalnızca çamurdan ve dışkılarından korunmak için değil, aynı zamanda yerlerde gezinen sıçanlardan da korunmak için yapıyorlardı. Caitlin sıçanların açıklık yerlerde cirit attığını görünce şok oldu.

Yine de, her şeye rağmen bu zamanın eşsiz ve en azından huzurlu olduğu ortadaydı. Caitlin kendini büyük kırsal bir köydeymiş gibi hissetti. Burada 21.yüzyılın bitmek bilmeyen telaşı yoktu. Yanınızdan hızla geçen arabalar ve inşaat sesleri yoktu. Ne korna sesi vardı ne de

otobüsler, tırlar ve diğer araçlar. Atların sesi bile sakindi, çünkü ayakları çamurun içine batıp çıktığı için hiç ses çıkarmıyorlardı. Gerçekten duyulabilecek tek ses, bağırان satıcıların dışında, şimdide çalmakta olan ve şehrin içinde bomba atılıyormuş gibi gelen kilise çanlarının sesleriydi. Burası düpedüz kiliselerin hükmettiği bir şehirdi.

Burada göz çarpan ve kuvvetli bir şekilde kendini diğer her şeyden farklı olarak gösteren tek şey çelişkili olarak eski kiliselerdi— bu kiliseler geriye kalan alçak gönüllü mimarının üzerinde yükseliyor ve gökyüzüne hakim oluyorlardı. Kuleleri diğer yapılarla karşılaştırıldığında imkânsızmış gibi görünen bir şekilde göğe yükseliyordu. Ama göğe yükselen bütün bu kilise yapılarının içinde Westminster Abbey manzaraya bakıldığında bütün hepsini geçiyordu. Caitlin, Westminster Abbey'nin kulesinin bütün şehre yön veren bir umut kapısı olduğunu söyleyebilirdi.

Caleb'e baktı ve onun da kendisiyle benzer şekilde hayretler içinde kalarak manzarayı incelediğini gördü. Ona doğru uzandı ve onun da aynı anda elini kendi elinin üzerine koymasından büyük bir mutluluk duydu. Yeniden onun dokunuşunu hissetmek oldukça iyiydi.

Caleb döndü ve Caitlin'e baktı. Caitlin Caleb'in gözlerindeki aşkı görebiliyordu.

Caleb öksürdü. "İşte bak, tam olarak 18.yüzyılın Paris'i değil."

Caitlin ona doğru gülümsedi. "Hayır, değil."

Caleb "Ama beraberiz ve önemli olan da bu," diye ekledi.

Caitlin onun aşkını hissedebiliyordu, çünkü bir anlığına görevlerini unutmuşlardı ve Caleb Caitlin'in gözlerine dalmıştı.

"Fransa'da Sera'yla olanlar için üzgünüm. Asla seni incitmek istememiştim. Umarım bunu biliyorsundur."

Caitlin ona baktı ve bunu içten söylediğini anladı. Ayrıca şimdi onu kolayca affedebileceğini hissedince oldukça şaşırdı. Eski Caitlin olsa kin tutardı. Fakat şimdi kendini hiç olmadığı kadar güçlü hissediyordu ve gerçekten olanları kafasına takmama kuvvetine sahipti. Çünkü Caleb onun için geri dönmüştü ve Sera için hiçbir şey hissetmediği açıklığa kavuşmuştu.

Bir de bütün bunların yanında Caitlin ilk defa, olan olaylarda çok hızlı yargıya varmak, Caleb'e güvenmemek ve ona yeterince nefes alacak alan tanımamak gibi geçmişte kendi yaptığı hataların farkına varmıştı.

"Ben de özür dilerim. Şimdi yeni bir hayattayız. Ve birlikteyiz. Şu an önemli olan tek şey bu."

Caleb Caitlin'in elini sıktı ve o bunu yaparken Caitlin de içinde bir heyecan hissetti.

Ardından Caleb eğildi ve Caitlin'i öptü. Caitlin şaşırdı ama aynı zamanda heyecanlandı. İçinde bir elektriklenme olduğunu hissetti ve o da Caleb'i öptü.

Ruth ayaklarının altında sızlanmaya başladı.

Birbirlerini bıraktılar, aşağıya baktılar ve güldüler.

Caleb "Sanırım aç," dedi.

Caitlin Caleb'e döndü. "Ben de açım."

Caleb sırtarak "Londra'ya doğru bir gezintiye çıkalım mı?" diye sordu. "Uçabiliriz, tabi sen hazırsan."

Caitlin omuzlarıyla geriye doğru yay çizdi, kanatlarının yerinde olduğunu ve sonunda hazır olduğunu hissetti. Bu yolculuk diğerlerine göre daha iyi geçmişti. Belki de sonunda zamanda yolculuğa alışıyordu.

"Hazırım, ama yürümeyi tercih ederim. Buraya daha yeni ayak bastığımız için ben de herkes gibi buranın iyi kötü her şeyini bizzat yaşamak isterim."

Ve ayrıca yürümek daha romantik diye düşündü ama bunu söylemedi.

Caleb aşağı doğru baktı ve ona gülümsemekle yetindi. Caitlin, Caleb'in düşüncelerini okuyup okumadığını merak etti.

Caleb gülümseyerek elini uzattı, Caitlin onu aldı ve ikisi beraber merdivenlerden inmeye başladılar.

*

Kiliseden çıktıklarında, Caitlin uzakta bir nehir, neredeyse kırk beş metre ötesinde genişçe bir yol ve üzerinde "King Sokağı" yazan kabaca oyulmuş ahşap bir levha fark etti. Sağa ya da sola dönme seçenekleri vardı. Solda şehir daha yoğun görünüyordu.

Sola döndüler, kuzeye doğru nehre paralel olan King Sokağından yukarı çıkmaya başladılar. Yürüdükçe, Caitlin gördüklerinden duyduğu seslerden hayrete düşüyordu. Sağ taraflarında bir dizi büyük, ahşap evler, harika mülkler; beyaz dış kaplaması, kahverengi çerçeveleri ve sazdan yapılabilecek en iyi çatısıyla Tudor malikanesi vardı. Sol taraflarında ise Caitlin, kırsal ekilebilir arazi parsellerini görünce şaşırdı. Gördüğü manzarada ara sıra küçük, mütevazı evler ve otlayan koyunlar

ve inekler vardı. 1599'ların Londra'sı Caitlin için büyüleyiciydi. Sokağın bir yanı kozmopolitan ve varlıklıydı, diğer yanındaysa çiftçiler yaşıyordu.

Sokağın kendisi de başlı başına bir merak konusuydu. Yürüdükçe ayakları neredeyse çamura saplanıp kalıyordu, bütün bu insan ve at trafiğinden dolayı çamur daha da gevşemişti. Bu bile başlı başına katlanılmaz bir durumdu, ama bütün bu çamuru daha da berbat yapan şey ise içinde vahşi köpeklerin bıraktığı ya da insanların pencerelerden aşağı boşalttıkları dışkılarıydı. Gerçekten onlar yürüdükçe, pençelerin panjurları belirli aralıklarla açılıyor ve yaşlı kadınlar ev halkının pisliklerini panjurlardan başını çıkaran kovalarla aşağıya boşaltıyorlardı. Venedik'ten, Floransa'dan ya da Paris'den daha berbat kokuyordu. Zaman zaman Caitlin'in neredeyse midesi ağzına geldi ve keşke burnuna tutmak için o küçük parfüm kokan keselerden biri yanında olsaydı diye düşündü. Neyseki en azından hala Aiden'ın ona Versay sarayında vermiş olduğu kullanışlı spor ayakkabılarını giyiyordu. Çünkü bu sokakta topuklularla yürümeyi hayal dahi edemiyordu.

Bunların yanında, bu garip ekilebilir arazi ve büyük mülklerin karışımı ile ortaya çıkan birbirinin içine geçmiş görüntü aynı zamanda mimarinin ender marifetlerinden biriydi. Caitlin şurda burda aslında 21.yüzyıl resimlerinden tanıdığı bazı yapıları görünce hayrete düştü. Bunlar şatafatlı kiliseler ve az rastlanan bir saraydı.

Yol büyük, kemerli bir kapının önünde aniden kesildi. Kapının önünde üniformalar içinde pek çok nöbetçi duruyor, ellerinde mızrakları tetikte bekliyorlardı. Ama kapı açıktı ve onlarda yürüyüp içeri girdiler.

Bir taşın üzerine çakılan bir levhada "Whitehall Sarayı" yazıyordu. Sarayın uzun, dar avlusunda yürümeye devam ettiler, ardından önlerine çıkan başka bir kemerli kapıdan geçerek tekrar ana yola ulaştılar. Sonunda dairesel bir kavşağa yaklaştılar, orada yer alan bir levhanın üzerinde "Charing Cross" yazıyor ve tam ortasında büyük dikey bir abide yükseliyordu. Yol sağa ve sola doğru ikiye bölünüyordu.

Caitlin "Hangi yoldan gidelim?" diye sordu.

Caitlin böyle sorunca Caleb kendini baskı altında hissetti. Sonunda "İçgüdülerim bana nehre yakın durmamızı ve sağa ayrılan yoldan gitmemizi söylüyor," dedi.

Caitlin gözlerini kapadı ve o da hissetmeye çalıştı. "Katılıyorum," dedi ve ekledi, "Tam olarak ne aradığımız konusunda herhangi bir fikrin var mı?"

Caleb başını iki yana salladı. "Sen de benim kadar iyi fikir yürütebilirsin."

Caitlin yüzüğüne baktı ve bir kez daha bilmeceyi sesli bir şekilde okudu.

Köprü'nün Karşısında Ayının Ötesinde

Ara Rüzgarlar Ara Güneş, Londra'yı Geçiyoruz

Bu ne ona, ne de Caleb'e hiçbir şey ifade etmedi.

Caitlin "En azından Londra diyor," dedi. "O zaman sanırım doğru yoldayız. İçgüdülerim bana daha fazla içeriye gitmemiz, şehrin derinliklerine dalmamız gerektiğini söylüyor. Böylece gördüğümüzde aradığımız şeyin ne olduğunu anlarız."

Caleb de aynı fikirdeydi ve Caitlin onun elini sıktı. Sağa döndüler, nehre paralel bir yolu izleyerek "The Strande" yazan bir tabelayı takip ettiler.

Bu yeni sokak boyunca ilerledikçe, Caitlin alanın gittikçe daha fazla sıklaştığını fark etti. Sokağın iki yakasında da bir sürü ev birbirine bitişik inşa edilmişti. Şehrin merkezine yaklaşmışlar gibi geldi. Ayrıca sokaklar daha fazla kalabalıklaşmaya başlamıştı. Hava harikaydı—Caitlin için sanki sonbaharın ilk günü gibiydi ve güneş sürekli parlıyordu. Caitlin bir an hangi ayda olduklarını aklından geçirdi. Nasıl zamanın kontrolünü kaybettiğine şaşırılmıştı.

En azından çok fazla sıcak değildi. Ama sokaklar giderek daha fazla insanla doldukça Caitlin klostrofobik duygular hissetmeye başladı. Modern zamanın entelektüelliğine sahip olmasa da devasa metropolit bir şehrin merkezine yaklaştıkları kesindi. Caitlin şaşkındı: eski zamanları hep daha az insanın olduğu daha az kalabalık yerler olarak hayal etmişti. Fakat gerçek bunun tam tersinin doğru olduğuydu: sokaklar gittikçe daha bir hıncahınç doldukça Caitlin buraların ne kadar kalabalık olduğuna inanamadı. Bu ona yeniden 21.yüzyılın New York’unda olduğunu hatırlattı. İnsanlar dirsek dirseğe birbirini itip kakıyor ve geri dönüp özür bile dilemiyorlardı. Aynı zamanda da leş gibi kokuyorlardı.

Bu manzaraya ek olarak, her köşede sokak satıcıları vardı, saldırgan bir şekilde mallarını satmaya çalışıyorlar ve her yöne doğru komik Britanya aksanıyla bağırıyorlardı.

Sokak satıcılarının sesleri durulduğunda, havaya diğer başka sesler hakim oldu: bunlar vaizlerin sesiydi. Caitlin her yerde geçici platformlar, sahneler, sabun kasaları ve kürsüler gördü. Vaizler bunların üzerine çıkıyor ve duyulmak için olanca sesleriyle bağırarak kitlelere sesleniyorlardı.

Bir papaz “İsa TÖVBE edin diyor!” diye bağırıyordu. Orada başında komik silindir bir şapka ve gözlerindeki sert ifadeyle duruyor, kalabalığa genel bir bakış atarak onları gözden geçiriyordu. “Diyorum ki BÜTÜN TİYATROLAR kapatılmalı! Boşa geçen tüm zamanlar YASAKLANMALI! İbadethanelerinize dönün!”

Bu Caitline New York’ta sokak köşelerinde vaaz veren insanları hatırlattı. Bir bakıma hiçbir şey değişmemiş gibiydi.

Sokağın tam ortasında başka bir girişin önüne geldiler, önlerine çıkan tabelada “Temple Barre, Şehir Kapısı” yazıyordu. Caitlin şehirlerin gerçekten kapılarının olduğunu görünce hayret etti. Bu büyük, heybetli kapı insanların içinden geçip gitmesi için açık duruyordu. Caitlin gece olunca kapatıp kapatmadıklarını merak etti. İki yanında da pek çok nöbetçi duruyordu.

Fakat bu kapı farklıydı: aynı zamanda bir toplanma yeri gibi görünüyordu. Etrafında büyük bir kalabalık sürü gibi birbirine sokulmuştu ve oldukça yüksekte küçük bir platform vardı. Orada elinde kırbaç tutan bir muhafız duruyordu. Caitlin yukarı baktı ve zincirlenmiş, üzerinde neredeyse hiç giysi olmayan bir adamın kırbaçlanmak için bağlandığını görünce şaşırıp kaldı. Muhafız geri gitti ve adamı tekrar tekrar kırbaçladı. Bunu gören tüm kalabalık ah, tüh diye sesler çıkardı.

Caitlin kalabalığın yüzünü inceledi ve ne kadar farklı göründüklerine inanamadı, sanki gördükleri günlük olağan bir durumdu, sanki burada olanlar popüler bir eğlence biçimiydi. Bu toplumun barbarlığı karşısında içinin öfkeyle kabardığını hissetti ve Caleb’i dürttü. Caleb de gördüğü manzara karşısında olduğu yere çivilenmişti. Caitlin, Caleb’in elini tuttu ve kendini bakmamaya zorlayarak onunla birlikte kapıya doğru acele etti. Caitlin, kendini gördüklerine çok fazla kaptırmaktan ve kendini muhafızlara saldırmaktan alıkoyamamaktan korktu.

O iç karartıcı yerden uzaklaştıklarında ve kırbacın sesi belirsizleştğinde Caitlin “Bu yer oldukça barbar,” dedi.

“Evet, korkunç bir yer.” Caleb de aynı fikirdeydi.

İleriye doğru gitmeye devam ettiklerinde, Caitlin gördüğü görüntüleri kafasından çıkarmaya çalıştı. Dikkatini başka şeylere vermek için kendini zorladı. Başını kaldırıp bir sokak tabelasına baktı ve yürümekte oldukları sokağın çoktan değişmiş olduğunu ve “Fleet Sokağı” yazan bir yere doğru devam ettiklerini gördü. Yürüdükçe, sokaklar daha da kalabalıklaştı ve gittikçe adım atacak yer kalmadı. Binalar ve sayısız ahşap evler birbirlerine daha da yakın inşa edilmişlerdi. Bu sokak aynı zamanda çeşitli mağazalarla kaplıydı. Bir tabelada “Bir Peniye Traş Olun” yazıyordu. Başka bir mağazada bir demirci tabelası asılıydı, bu tabela alt nalından yapılmıştı ve mağazanın önünde sallanıyordu. Başka bir tabelada ise büyük harflerle “At Eyerleri” yazıyordu.

Geçerlerken yerli bir esnaf Caitlin’e “Yeni bir nala ihtiyacınız var mı Hanımefendi?” diye sordu.

Caitlin hazırlıksız yakalanmıştı. “Mm...hayır teşekkürler.”

“Ya siz Bayım?” Adam ısrar etti. “Traş olmak ister misiniz? Fleet Sokağındaki en temiz traş bıçakları bende.”

Caleb adama gülümsedi. “Teşekkür ederim, ben böyle iyiyim.”

Caitlin Caleb’e baktı ve daima ne kadar temiz traşlı olduğunu fark etti. Yüzü çok pürüzsüzdü, porselen gibi görünüyordu.

Fleet Sokağından aşağı doğru yürüdükçe, Caitlin kalabalığın ne kadar değişmiş olduğunu fark etmeden edemedi. Burada insanların üstü başı daha yırtık pırtıktı, pek çok insan açıkça mataralardan ve cam bardaklardan içki içiyor, etrafta sendeliyor, oldukça gürültülü kahkahalar atıyor ve açık açık kadınlara pis pis bakıyorlardı.

Bir oğlan çocuğu “CİN BURADA! CİN BURADA!” diye bağırdı, on yaşında ya vardı ya yoktu; içinde küçük yeşil cin şişeleri dolu bir kasa taşıyordu. “ŞİŞENİZİ ALIN! ÇEYREK PENİ! ŞİŞENİZİ ALIN!”

Kalabalık artan bir şekilde sıklaşmaya başlayınca Caitlin yine dirsek yedi. Etrafına bakındı ve bir grup kadın gördü. Oldukça fazla makyaj yapmışlardı, tonlarca kumaştan oluşan taşıması ağır elbiseler giymişler ve göğüslerinin çoğunu açıkta bırakacak şekilde üst kısımlarını aşağıya doğru çekmişlerdi.

Sarhoş olduğu aşık olan ve sendeleyeen bir kadın “İyi vakit geçirmek ister misiniz?” diye bağırdı. Yoldan geçmekte olan birine yaklaştı ama adam onu kaba bir şekilde itti.

Caitlin şehrin bu kısmının ne kadar kaba olduğuna şaşıtı. Caleb’in içgüdüsel olarak kendisine yaklaştığını hissetti. Caleb eliyle Caitlin’in belini sardı ve Caitlin onun koruyuculuğunu hissetti. Adımlarını sıklaştırdılar ve hızla kalabalığın arasından yürümeye devam ettiler. Caitlin aşağı baktı ve Ruth’un hala yanlarında olup olmadığını kontrol etti.

Sonunda sokak küçük bir yaya köprüsünde bitti. Köprünün üzerinden geçerlerken Caitlin aşağıya baktı. Üzerinde “Donanma Kanalı” yazan büyük bir levha gördü ve aşağıdaki manzara karşısında büyüldü. Orada görünen şey küçük bir kanala benziyordu, üç metre genişliğinde olabiliyordu ve içinden tamamen bulanık bir su akıyordu. Bu suyun ortasında her çeşit çöp ve atık sık sık alçalıp yükseliyordu. Yukarı doğru baktığında, insanların bu suyun içine işediklerini gördü ve başka insanlar da kovalarla dışkı, tavuk kemikleri, ev atıkları ve her çeşit atık atıyorlardı. Burası şehrin bütün atığını akıntıyla aşağıya doğru taşıyan devasa bir kanalizasyona benziyordu.

Caitlin nereye gittiğini görmek için baktı ve çok uzaklarda ırmağa döküldüğünü gördü. Kafasını kokunun geldiği yönden başka tarafa çevirdi. Bu hayatında muhtemelen kokladığı en kötü şeydi. Etraftan zehirli gazlar yükseliyor ve sokakların berbat kokusu sanki birbiriyle yarışlıyordu.

Köprüye doğru acele ettiler.

Fleet Sokağının diğer tarafına geçtiklerinde, Caitlin sokağın sonunda açıldığını ve daha seyrekleştiğini görünce rahatladı. Koku da giderek etkisini kaybetti ve Donanma Kanalı’nın o korkunç kokusunun ardından günlük sokak kokuları artık Caitlin’i çok rahatsız etmemeye başladı. Bu koşullarda bile insanların ne kadar mutlu yaşadıklarının farkına vardı: yaşadığınız zamana göre aslında bütün mesele neye alıştığınızla ilgiliydi.

Yollarına devam ettikçe, civar daha da güzelleşmeye başladı. Sol tarafta devasa bir kiliseyi geçtiler, taş binanın üzerine oyulmuş, intizamlı güzel bir yazıyla : “Saint Paul’s,” yazıyordu. Çok büyük bir kiliseydi; göğe doğru yükselen, etrafındaki bütün binalara üstün gelen süslü güzel bir cephesi vardı. Caitlin mimarisinin ne kadar güzel olduğu karşısında hayrete düştü, o kadar güzeldi ki 21.yüzyıla dahi mükemmel bir şekilde uyum sağlıyordu. Etrafındaki bütün o ahşap mimarinin arasından göğe yükselirken sanki etrafına yabancıymış gibi duruyordu. Caitlin, bu zamanda ne kadar çok kilisenin kent manzarasına baskın çıktığını görmeye ve yine bu kiliselerin buradaki insanlara ne kadar çok anlam ifade ettiğini anlamaya başladı. Bu kiliseler kelimenin tam manasıyla aynı anda her yerdedi. Ve oldukça gürültülü olan çanları daima çalıyordu.

Caitlin o kilisenin önünde durdu, antik mimarisini incelemeye başladı ve içinde kendileri için belki bir ipucu vardır diye düşünmeden edemedi.

Caleb onun aklından geçeni okuyarak “İçeri girsek mi acaba?” diye sordu.

Caitlin bir kez daha yüzüğünün yazısını okudu.

Köprüünün Karşısında Ayının Ötesinde

Düşünceli bir şekilde “Bir köprüden bahsediyor” dedi.

Caleb “Daha biraz önce bir köprüden geçtik,” dedi.

Caitlin başını iki yana salladı. Bu bahsi geçen köprü değil gibiydi.

“O yalnızca bir yaya köprüsüydü. İçgüdülerim bana buranın aradığımız yer olmadığını söylüyor. Orası her neredeyse gitmemiz gerek, oranın burası olmadığını hissediyorum.”

Caleb orada durdu ve gözlerini kapadı. Sonunda kendini toparlayarak gözlerini açtı. “Ben de bir şey hissedemiyorum. Hadi gidelim.”

Caitlin “Hadi tekrar nehre doğru gidelim,” dedi. “Eğer bulunması gereken bir köprü varsa, bunun nehrin kenarında olacağını zannediyorum. Ayrıca biraz temiz havanın kimseye zararı olmaz.”

Caitlin doğruca nehir kıyısına giden bir yan yol fark etti, kabaca işaretlenmiş bir tabelanın üzerinde “St. Andrews Tepesi,” yazıyordu. Caleb’in elini tuttu ve onu oraya doğru götürdü.

Hafif bir şekilde aşağıya doğru eğim yapan yoldan yürüdüler. Caitlin uzaktaki, gemi trafiği ile hareketli olan nehri görebiliyordu.

Bu Londra’nın ünlü Thames Nehri olmalı diye düşündü. Böyle olmalıydı. Temel coğrafya dersinden en azından bu kadarını hatırlıyordu.

Yürüdükleri sokak onları doğruca aşağı nehre götürmeden bir binanın önünde sona erdi, bu yüzden solda yer alan nehre yakın, ona paralel giden ve yalnızca bir buçuk metre uzaklıkta olup bulunduğu bölgeye uygun bir şekilde “Thames Sokağı” diye adlandırılan sokağa döndüler.

Thames sokağı daha da soyluydu, Fleet Sokağı’ndan apayrı bir dünyaydı. Evler burada daha güzeldi ve sağ taraflarında nehir kıyısı boyunca, hepsinin nehir kıyısına doğru uzanan devasa arazi parselleri olan bir sürü büyük konak vardı. Burada mimari de daha özenli ve daha güzeldi. Şehrin bu kısmının zenginlere mahsus olduğu açıktı.

Burası oldukça ilginç bir muhitti, çünkü bir sağa bir sola dönerek ilerledikleri yan sokakların “Rüzgar Kazı Yolu”, “Yaşlı Kuğu Yolu”, “Sarımsak Tepesi” ve “Ekmek Sokağı Tepesi” gibi komik isimleri vardı. Doğrusu yemeğin kokusu havada her yeri sarmıştı ve Caitlin midesinin guruldadığını hissetti. Ruth da mızızlandı. Caitlin onun da acıktığını anlamıştı. Ama hiç satılık yiyecek göremiyordu.

“Anlıyorum Ruth. Birazdan bize yiyecek bulacağım, söz.”

Hiç durmadan yürüdüler. Caitlin tam olarak ne aradığını bilmiyordu, tabi Caleb de. Bulmaca onları bir yere ulaştıracakmış gibi görünmüştü ama ulaştıkları herhangi somut bir yer yoktu. Gittikçe şehrin daha derinlerine iniyorlardı ve Caitlin karşılarında bir yol çıktığında hala ne tarafa döneceğinden emin olamıyordu.

Tam caitlin yorgun, aç ve huysuz hissetmeye başlamıştı ki kocaman bir kavşağa geldiler. Caitlin durdu ve yukarı doğru baktı. Oyulmuş ahşap bir tabelanın üzerinde “Grace Church Sokağı” yazıyordu. Burada havayı ağır bir balık kokusu kaplamıştı.

Caitlin bıkkın bir şekilde durdu ve Caleb’e baktı.

“Daha ne aradığımızı bile bilmiyoruz,” dedi. “Bir köprüden bahsediyor. Ama hiçbir yerde tek bir köprü bile göremiyorum. Burda zamanımızı boş yere harcıyor olabilir miyiz? Yoksa bunu başka bir şekilde mi düşünmeliyiz?”

Caleb aniden Caitlinin omuzuna hafifçe dokundu ve gördüğü yeri işaret etti.

Caitlin yavaşça döndü ve gördüğü manzara karşısında şok oldu.

Grace Church Sokağı çok büyük bir köprüye iniyordu, bu köprü Caitlin’in hayatında gördüğü en büyük köprülerden biriydi. Kalbi yeni bir umutla çarptı. Üzerindeki kocaman tabelada “Londra Köprüsü” yazıyordu ve Caitlin’in kalbi daha da hızlı attı. Bu sokak daha genişti, aslında

koca bir ana caddeydi ve insanlar, atlar, at arabaları ve bunlar gibi bir sürü farklı şeyden oluşan trafik köprüden bir o yana bir bu yana geçip gidiyordu.

Aradıkları gerçekten bir köprüyse, şimdi onu buldukları kesindi.

*

Caleb, Caitlin'in elini tuttu ve orada yer alan trafiğin içine karışarak onu köprüye doğru götürdü. Caitlin yukarı baktı ve gördüğü manzara karşısında başı döndü. Hayatında gördüğü hiçbir köprüye benzemiyordu. Girişini devasa, kemerli bir kapı haber veriyordu ve iki tarafında da muhafızlar vardı. En tepesinde pek çok sivri uçlu demir vardı, onların üzerine ise gövdelerinden ayrılmış başlar oturtulmuştu ve bunlar boğazlarından kan damlayarak sivri uçlu demirlerin ucunda sallanıyorlardı. Tüyler ürpertici bir görüntüydü. Caitlin bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Caleb içini çekti. "Bunu hatırlıyorum. Yüzyıllar öncesinden. İşte her zaman köprülerini böyle süslemişlerdir: mahkûmların başlarıyla. Bunu diğer suçlulara uyarı olarak yaparlar."

Caitlin "Bu korkunç," dedi, başını eğdi ve hızla köprünün üzerinden geçmeye başladılar.

Köprünün üzerinde satıcılar balık satıyordu ve Caitlin etrafa şöyle bir bakınca nehrin üzerinde kıyıya doğru teknelerin durduğunu ve çalışanların balıkları çamurlu kıyılara taşıdıklarını, giderlerken sürekli kaydıklarını görebiliyordu. Köprünün girişi o kadar kötü balık kokuyordu ki Caitlin burnunu tutmak zorunda kaldı. Her çeşit balık vardı, küçük derme çatma masaların üzerlerine konulmuşlardı ve bazıları hala hareket ediyordu.

Birisi "Levrek, bir pound üç peni!" diye bağırdı.

Caitlin kokudan uzaklaşmaya çalışarak aceleyle geçti.

Üzerinden geçerlerken, köprü Caitlini tekrar şaşırttı, çünkü köprünün mağazalarla dolu olduğunu keşfetti. Küçük dükkânlar, satıcılar her iki yanda da köprüye dizilmişlerdi ve yaya trafiği, çiftlik hayvanları, atlar ve at arabaları da ortaya sıkışmıştı. Karman çorman, kalabalık bir bir manzaraydı, insanlar her yöne doğru bağıyor ve mallarını satıyorlardı.

Birisi "Tabakhane burada!" diye bağırdı.

Bir diğeri "Hayvanınızı yüzebiliriz!" diye bağırdı.

"Mumlar burada! En iyi kalite mumlar!"

"Samanla çatı örtülür!"

"Yakacak odunlarınızı buradan alın!"

"Yeni tüy kalemler! Tüy kalemler ve parşömen burada!"

Dahada ileri gittikçe, önlerine daha hoş mağazalar çıktı, bazıları mücevher parçaları satıyordu. Caitlin Blake'le olduğu zamanlardaki Floransa'da bulunan altın köprüyü ve Blake'in ona aldığı bileziği düşünmeden edemedi.

Bir an için duygusallığın baskısı altına girdi, yan tarafa geçti, korkuluğa tutundu ve dışarı baktı. Şimdiye kadar yaşadığı bütün yaşamları ve gittiği bütün yerleri düşündü ve bunaldığını hissetti. Gerçekten bunların hepsi doğru muydu? Bir kişi nasıl olurdu da bu kadar çok hayatı yaşayabilirdi? Yoksa bütün bunlardan bir anda uyanıp kendini New York'taki apartmanında bulacak ve bütün bunların hayatının en uzun, en çılgın rüyası olduğunu mu düşünecekti?

Caleb onun yanına gelerek "İyi misin?" diye sordu. "Neyin var?"

Caitlin hızla gözyaşını sildi. Kendini çimdikledi ve hayal görmediğinin farkına vardı. Bunların hepsi gerçektir. Ve hepsinden öte en şok edici şeyde buydu.

Hızla "Bir şey yok," dedi ve zoraki bir gülümseme ifadesi takındı. Caleb'in düşüncelerini okuyamamış olduğunu umdu.

Caleb yanında durdu ve birlikte Thames nehrinin tam ortasına doğru baktılar. Geniş bir nehirdi ve deniz trafiği ile tıklım tıklımdı. Her boyutta yelkenli rotasında seyrediyor, oradaki devasa suyu sandallar, balıkçıların kayıkları ve her türden deniz aracıyla paylaşıyorlardı. Oldukça hareketli bir suydü ve Caitlin el becerisiyle yapılmış bütün bu farklı yelkenlilere bakarken hayret etti, bazıları vardı ki havaya doğru metrelerce yükseliyordu. Aynı zamanda Caitlin suyun ne kadar sakin olduğuna da şaşırdı, içinde bu kadar deniz taşıtı olmasına rağmen durum değişmiyordu. Ne normal motor ne de deniz motoru sesi vardı. Yalnızca rüzgarda dalgalanan yelken bezlerinin sesi geliyordu. Bu Caitlin'i

gevşetti. Sürekli esen rüzgarla beraber buradaki hava da temizdi, sonunda hava kötü kokulardan arınmıştı.

Caitlin, Caleb'e döndü ve Ruth'u da yanlarına alarak köprüden geçmeye devam ettiler. Ruth tekrar inlemeye başladı. Caitlin de açlığını hissedebiliyordu ve durmak istiyordu. Fakat nereye bakarsa baksın hala hiç yiyecek bulamamıştı. Giderek daha da fazla acıkiyordu.

Köprü'nün ortasına vardıklarında, Caitlin bir kez daha önündeki manzara karşısında şok oldu. Daha önce görmüş olduğu o mızraklara geçirilmiş başları gördükten sonra artık onu şok edecek hiçbir şeyin kalmadığını düşünürken karşısına bu çıktı.

Tam orada, köprü'nün orta yerinde üç mahkum darağacına gerilmişti; burunları boyunlarına asılmış, gözleri bağlı, üzerlerinde neredeyse hiçbir giysi olmayarak sallanıyorlardı ve hala hayattalardı. Siyah bir kapüşon takan gözleri yarı açık bir cellat arkalarında duruyordu.

"Bir sonraki idam saat birde!" diye bağırdı. Oldukça yoğun ve kalabalık insan yığını darağacının etrafına sokuldu, görünüşe bakılırsa bekleyeceklerdi.

Caitlin kalabalıktan birine "Ne yapmışlar?" diye sordu.

Adam Caitlin'in olduğu tarafa bakmaya tenezzül bile etmeden "Hırsızlık yaparken yakalanmışlar Hanımefendi," dedi.

Yaşlı bir kadın "Birisini Kraliçeye kara çalarken yakalanmış," diye ekledi.

Caleb, Caitlin'i o korkunç görüntüden uzaklaştırdı.

Caleb "İdamları izlemek buralarda günlük bir spor gibi görünüyor," diye yorum yaptı.

Caitlin "Çok acımasız," dedi. Bu toplumun, modern zamanlardan ne kadar farklı olduğuna, zalimliğe ve şiddete ne kadar tolerans gösterdiğine şaşırıp kaldı. Ve burası Londra'ydı, 1599'un en medeni yerlerinden biriydi. Bunun gibi medeni bir şehrin dışındaki dünyanın neye benzediğini hayal etmekte güçlük çekti. Toplumun ve kurallarının ne kadar değişmiş olduğu Caitlini hayrete düşürdü.

Sonunda köprüyü geçmeyi bitirdiler ve köprü'nün diğer ucuna geçip yere ayak bastıklarında Caitlin Caleb'e döndü. Yüzüğüne baktı ve bilmeceyi tekrar sesli bir şekilde okudu:

Köprü'nün Karşısında Ayının Ötesinde

Ara Rüzgarlar Ara Güneş, Londra'yı Geçiyoruz

"Şimdi, eğer bunu doğru takip ediyorsak, o zaman 'köprüyü geçme' işini henüz bitirdik demektir. İkinci yapacağımız şey 'Ayının Ötesinde' kısmını çözmek." Caitlin ona baktı. "Bu ne demek olabilir?"

"Keşke bilebilseydim."

Caitlin "Babam yanımdaymış gibi hissediyorum," dedi.

Gözlerini kapadı ve bir ipucu bulabilmeyi arzuladı.

Tam o sırada, kocaman bir el ilanı yığını taşıyan küçük bir çocuk aceleyle yanlarından geçti ve geçerken de bağıırıyordu. "AYI KIZDIRMA! Beş peni! Bu taraftan! AYI KIZDIRMA! Beş peni! Bu taraftan!"

Uzandı ve Caitlin'in eline bir el ilanı sıkıştırdı. Caitlin ilana baktı ve bir stadyumun kabataslak görüntüsü ile beraber kocaman harflerle "Ayı Kızdırma" kelimelerini gördü.

Caleb'e baktı ve Caleb de aynı anda ona baktı. Çocuk yoldan aşağıya doğru gidip gözden kaybolmaya başlamışken ikisi de gözleriyle onu izlediler.

Caitlin "Ayı kızdırma mı?" diye sordu. "Nedir o?"

Caleb "Şimdi hatırlıyorum," dedi. "Zamanın en büyük sporuydu. Bir ayıyı insanlardan oluşan bir halkanın içinde bir kazığa bağlarlar ve vahşi köpekleri ona saldırtırlar. Aynı zamanda bu mücadeleyi ayı mı yoksa köpekler mi kazanacak diye de bahis açarlar."

"Bu iğrenç bir şey."

“Boşver onu, bulmacayı düşün. ‘Köprü’nün karşısında ve Ayının Ötesinde.’ Sence bu o olabilir mi?”

Ve hemen denileni yaptılar. İkisi de döndü ve şimdi uzaklaşmış olan ama hala bağırmaı sürdüröen çocuğu takip ettiler.

Köprü’nün ayağından sağa döndüler ve nehir boyunca yürümeye başladılar. Şimdi Thames’in diğer yakasındalardı ve “Clink Sokağı” adlı bir sokaktan aşağı doğru gidiyorlardı. Caitlin nehrin bu yakasının diğer taraftan çok daha farklı olduğunu fark etti; daha az sayıda bina vardı ve insan bakımından da daha seyrekti. Ayrıca burada evler daha alçak ve daha derme çatma yapılmıştı. Nehrin bu yakası oldukça ihmal edilmişti. Kesinlikle daha az mağaza vardı ve kalabalık daha seyrekti.

Sonunda devasa bir yapının önüne geldiler. Caitlin penceredeki parmaklıklardan ve önünde duran nöbetçilerden buranın bir hapishane olduğunu anlamıştı.

Caitlin *Clink Sokağı* diye düşündü. *Oldukça uygun bir isim verilmişti.*

Bu kocaman, yanlara doğru genişleyen bir yapıydı ve önünden geçtiklerinde Caitlin parmaklıklara yapışan elleri ve yüzleri gördü. Caitlin geçtiğinde onu izliyorlardı. Yüzlerce mahkum oraya toplanmış, ona pis pis bakıyor, onlar geçince kaba şeyler haykırıyorlardı.

Ruth onlara doğru hırladı ve Caleb, Caitlin’e yaklaştı.

Daha ileriye gittiler, üzerinde “Ölü Adamın Yeri” yazan bir sokağı geçtiler. Caitlin sağ tarafına baktı ve başka bir idamın hazırlanmakta olduğu başka bir darağacı gördü. Gözü bağlı, burnu boynuna asılı bir mahkum platformda duruyor ve titriyordu.

Caitlin’in dikkati o kadar dağılmıştı ki neredeyse çocuğu gözden kaybediyordu. Caleb elini yakaladı ve onu Clink Sokağından aşağıya doğru götürdü.

Yürümeye devam ettiklerinde, Caitlin birden uzakta bir bağrış ve ardından bir gürleme duydu. Uzaklaşmış olan çocuğun ilerde köşeyi döndüğünü gördü ve başka bir bağrışın yükseldiğini duydu. Ardından ayağının altındaki yerin titrediğini hissedince şaşırıp kaldı. Roma’daki Colosseum’dan bu yana hiç böyle bir şey hissetmemişti. Hemen köşeyi dönünce karşısına bir çeşit kocaman bir stadyum çıkacak diye düşündü.

Köşeyi döndüklerinde önündeki manzara karşısında afalladı. Minyatür bir Colosseum gibi kocaman, daire şekline bir yapı önünde uzanıyordu. Birkaç kat şeklinde inşa edilmişti ve dışarıdan içi görünmüyordu, ama her iki yönde içine doğru giden kemerli kapılar vardı. Şimdi daha yüksek gelen bağrışları duyabiliyordu, bunların duvarların arkasından geldiği açıktı.

Bu yapı yüzlerce insanı içine almıştı, bazıları Caitlin’in hayatında ilk kez gördüğü en perişan insanlardı. Bazılarının üzerinde neredeyse hiçbir şey yoktu, çoğunun dışarı sarkan kocaman göbekleri vardı, traşsızlardı ve yıkanmamışlardı. Aralarında başıboş köpekler geziniyordu ve Ruth hırladı, sırtındaki tüyler inanılmaz hassaslaşarak yukarı dikildi.

Satıcılar arabalarını çamurun içinde itiyor, pek çoğu yarım litrelik cin satıyordu. Kalabalığın görünüşünden pek çok insanın buraya geldiği anlaşıyordu. Kalabalık oldukça kaba bir şekilde birbirlerine dirsek atıyor ve çoğu da sarhoş görünüyordu. Yeni bir gürleme geldi ve Caitlin yukarı doğru bakınca stadyumun üzerinde asılı duran tabelayı gördü: “Ayı Kızdırma.”

Midesinin bulandığını hissetti. Bu toplum gerçekten bu kadar zalim miydi?

O küçük stadyum bir kompleksin bir parçasıymış gibi görünüyordu. Orada, uzakta başka küçük bir stadyum daha vardı ve üzerinde “Boğa Kızdırma” yazan kocaman bir levha asılıydı. Ve ayrıca başka bir kenarda, o ikisinden ayrı duran başka büyük bir dairesel yapı vardı—bu diğerlerinden daha farklı görünmesine rağmen daha şıktı.

Oradan geçmekte olan bir çocuk “Gelin ve yeni Globe Tiyatrosunda yeni Will Shakespeare oyununu görün!” diye bağırđı. Kucağında bir yığın el ilanı tutuyordu. Doğruca Caitlin’e doğru yürüdü ve eline bir ilan tutuşturdu. Caitlin ilana baktı ve okudu: “William Shakespeare’in yeni oyunu: Romeo ve Juliet’in Trajedisi.”

Çocuk “Gelecek misiniz Hanımefendi?” diye sordu. “Bu onun yeni oyunu ve ilk defa bu yepyeni tiyatroda, Globe’da sahneye konacak.”

Caitlin ilana baktı ve içinde bir heyecan hissetti. Bu gerçek olabilir miydi? Bu gerçekten oluyor muydu?

“Nerede?”

Çocuk kıkırdadı. Döndü ve gösterdi. “Neden soruyorsunuz, hemen işte orada Hanımefendi.”

Caitlin işaret ettiği yere doğru baktı ve uzakta beyaz sıva ile kaplı duvarları ve Tudor tarzı ahşap oymaları olan dairesel bir yapı gördü. Globe. Shakespeare'in Globe Tiyatrosu. İnanılmazdı. Gerçekten buradaydı.

Tiyatronun önünde binlerce insan dolanıyor, her yönden içeri giriyorlardı. Ve bu kalabalık aynı boğa kızdırma ve ayı kızdırma stadyumlarına giren kalabalık kadar kaba görünüyordu. Bu Caitlin'i şaşırtmıştı. O her zaman Shakespeare izleyicilerinin daha medeni, daha kültürlü olduğunu hayal etmişti. Hiçbir zaman onun oyunlarının büyük halk yığınları için, hem de böyle en zalim olanlar için, bir eğlence olduğunu gerçekten düşünmemişti. Ama tiyatro ayı kızdırma ile hemen aynı yerdeydi.

Evet, yeni bir Shakespeare oyunu görmeyi, Globe'a gitmeyi çok isterdi. Fakat önce bilmeceyi çözüp görevini tamamlamaya kararlı olduğunu hissetti.

Ayı kızdırma stadyumundan yeni bir gürleme yükseldi ve Caitlin dönerek dikkatini oraya verdi. Bilmecenin cevabının o stadyumun duvarlarının arkasında yatıp yatmadığını merak etti.

Caleb'e döndü.

“Ne diyorsun? Ne olduğunu bir görsek mi?”

Caleb tereddütlüydü.

“Bilmece bir köprüden bahsediyor ve bir ayıdan. Ama benim hislerim bana bir şeyin daha olduğunu söylüyor. Pek emin değilim ama—”

Birden Ruth hırladı, ardından yerinden kalkarak hızla koşmaya başladı.

Caitlin "Ruth!" diye bağırdı.

Ruth gözden kayboldu. Dönüp dinlemedi bile ve olanca gücüyle koştu.

Caitlin şok oldu. En tehlikeli zamanlarda bile onun asla böyle davrandığını görmemişti. Onu bu kadar çeken ne olmuş olabilirdi? Söz dinlemeyen Ruth'u hiç tanımamıştı.

Caitlin ve Caleb aynı anda onun arkasından hızla koşmaya başladılar.

Fakat vampir hızlarında dahi çamurun içinde yol almak oldukça zordu ve Ruth onlardan metrelerce uzağa gitmişti. Ruth'un bir yerden döndüğünü ve kalabalığın arasından geçerek zik zaklar çizmesini izlediler. Onu gözden kaybetmemek için onlarda insanları itip kakmak zorunda kaldılar. Caitlin uzakta Ruth'un bir köşeyi döndüğünü ve dar bir geçitten aşağı doğru koştuğunu görebiliyordu. Caleb ile birlikte aynı anda hızlandı, yolunun üzerindeki koca bir adamı itti ve Ruth'un ardından dar geçide girdi.

Caitlin, *Tanrım, neyin peşinde olabilir?* diye içinden geçirdi. Bir sokak köpeğinin mi peşindeydi yoksa yalnızca açlığın son sınırına gelmiş yemek peşine mi düşmüştü. Nede olsa o bir kurttu. Caitlin bunu kendine hatırlatmak zorundaydı. Zamanında onun için yemek bulma konusunda çok daha fazla uğraşmalıydı.

Fakat Caitlin köşeyi döndüğünde ve ara sokaktan aşağı doğru baktığında, birden Ruth'un peşinde olduğu şeyin ne olduğunu şoke olarak anladı.

Orada, ara sokağın en sonunda küçük bir kız oturuyordu. Sekiz yaşında var yoktu, çamur içindeydi, bir köşeye sinmiş, ağlıyor ve titriyordu. Yanında epeyce uzun, büyük iri kıyım bir adam vardı. Üzerinde gömlek yoktu, kocaman göbeği dışarı sarkmış ve traşsızdı; göğsü ve omuzları kollarla kaplıydı.

Sinirli bir şekilde kaşlarını çatmış, eksik dişlerini ortaya sermişti. Elindeki deri kemerle geriye doğru çekildi ve zavallı kızın sırtına birbiri ardına kemeri indirmeye koyuldu.

Adam tekrar kemerini kaldırırken korkunç bir ses tonuyla “Bu söz dinlemediğin için!” diye bağırdı.

Caitlin incinmişti, bir an bile düşünmeksizin harekete geçmeye hazırlandı.

Fakat Ruth ondan önce davrandı. Adam elini geri atarken hızla koştu ve çenesini sonuna kadar açarak havaya sıçradı.

Adamın önkolunu yakaladı ve dişlerini sonuna kadar koluna geçirdi. Adam kulakları sağır eden bir çığlık koparıırken kan her yere fışkırdı.

Ruth kudurmuştu ve yatıştırılabilir görünmüyordu. İyice kızgınlaştı ve başını öne arkaya sallayarak adamın etini daha da yardı ve bırakmadı.

Adam Ruth'u bir aşağı bir yukarı salladı, bunu yalnızca o büyük cüssesinden ve Ruth'un henüz daha tam bir yetişkin kurt olmamasından ötürü yapabiliyordu. Ruth hırladı. Bu Caitlin'in ensesindeki tüyleri bile diken diken etmeye yetecek türden bir sestti.

Fakat açıkçası bu adam şiddete alıştı. Büyük adeleli omuzunu döndürüverdi ve Ruth'u tuğla duvara çarpmayı başardı. Ardından diğer elini ileriye doğru uzattı ve kemeri ile kızın sırtına daha sert vurmaya geçti.

Ruth acı acı inledi ve kesik kesik havladı. Sonunda kendini yerde buldu.

Gözleri nefret dolu olan adam iki eliyle geriye doğru uzandı ve bütün gücüyle kemerini Ruth'un yüzüne indirmeye hazırlandı.

Caitlin hemen harekete geçti. Adam daha kemerini indiremeden öne doğru hamle yaptı, sağ eliyle ona doğru uzandı ve boğazından yakaladı.

Boğazından tutarak adamı geriye doğru çekti, ayaklarını yerden keserek yukarı kaldırdı, başının üzerine kadar çıkardı, ardından duvara fırlattı ve duvardaki tuğlalar un ufak oldu.

Caitlin onu orada bıraktı, adamın yüzü maviye döndü, boğuluyordu. Caitlin ondan çok daha küçüktü, ama adamın Caitlin'in demir yumruğunun karşısında hiç şansı yoktu.

Sonunda Caitlin adamı bıraktı. Adam kemerini bulmak için uzandı, Caitlin geriye doğru çekildi ve yüzüne sert bir yumruk sallayarak adamın burnunu kırdı.

Ardından yine geri çekildi ve göğsüne bir tekme attı, o kadar güçlü vurdu ki adamın geriye doğru metrelerce uçmasına neden oldu. Adam duvara öyle bir güçle çarptı ki tuğlalarda izi kaldı ve sonunda alt üst olmuş bir halde yere yığıldı.

Fakat Caitlin hala damarlarından fışkıran öfkeyi hissedebiliyordu. O masum kızı ve Ruth'u düşündü. En son ne zaman bu kadar öfkelendiğini bilmiyordu. Kendini durduramıyordu. Adama doğru yürüdü, elindeki kemeri hızla çekip aldı, geriye doğru gitti ve kemerle tam kocaman göbeğinin ortasına oldukça sert bir şekilde vurdu.

Adam sendeledi ve karnına sarıldı.

Doğrulduğunda, Caitlin bir daha sertçe vurdu, bu sefer yüzüne isabet ettirdi. Adamın çenesini tuttu ve onu hızla geriye doğru götürerek ensesinden yere çaldı. Sonunda adam bilincini yitirdi.

Fakat Caitlin hala öfkesini yatıştırılamamıştı. İçindeki kızgınlık bu günlerde pek kolay bir şekilde uyanmıyordu ama bir kez de uyanınca buna engel olamıyordu.

Caitlin ayağını kaldırdı ve adamın boğazına yerleştirdi. O anda adamı öldürmeye hazırды.

Keskin bir ses "Caitlin!" diye bağırdı.

Caitlin döndü ve yanında Caleb'in durduğunu gördü. Hala öfkeyle dolup taşıyordu. Caleb kınayan bir bakışla yavaşça başını salladı.

"Yeterince zarar verdin. Bırak gitsin."

Caleb'in sesindeki bir şey Caitlin'i durdurdu.

Caitlin istemeyerek ayağını geri çekti.

Uzakta lağım suyuyla dolu bir varil fark etti. Varilin yanlarından taşan yoğun koyu sıvıyı görebiliyor ve olduğu yerden berbat kokusunu alabiliyordu.

Mükemmel.

Caitlin aşağıya eğildi ve adamı alıp yukarıya başının üzerine kaldırdı; adam rahat 135 kilonun üzerinde olmasına rağmen onunla birlikte dar sokağı geçerek yürüdü. Tepe üstü girecek şekilde onu lağım suyuyla dolu varilin içine fırlattı.

Adam her tarafa su sıçratarak varilin içine düştü. Caitlin adamın her yanının dışkıya bulandığını görerek batmasını izledi. Adamın burada uyanacağı fikri Caitlin'in hoşuna gitti ve sonunda tatmin oldu.

İyi diye düşündü. Ait olduğun yeri buldun.

Caitlin hemen Ruth'u hatırladı. Ona doğru koştu ve sırtındaki kemer izine baktı; Ruth bir köşeye sinmiş, yavaş yavaş ayaklarının üzerine doğruluyordu. Caleb de yanlarına geldi, Ruth yüzünü Caitlin'in kucağına koyup inlerken Caitlin onu kontrol etti ve alnını öptü.

Ruth birden onlardan kurtuldu ve dar sokağın karşısına kıza doğru fırladı.

Caitlin de oraya doğru döndü ve aniden hatırladı. O da kıza doğru aceleyle gitti.

Ruth kıza ulaşmış yüzünü yalıyordu. Histerik bir şekilde ağlayan kız yavaşça sustu, Ruth'un dili onun düşüncelerini dağıtmıştı. Orada, çamurun içinde kirli, her yanı çamur olmuş elbisesiyle oturuyordu. Sırtında kemer izleri vardı ve bu izlerin arasından kan sızıyordu. Şaşkın bir şekilde Ruth'a baktı.

Ruth yalamaya devam ettikçe ıslak gözleri daha da büyüdü. Sonunda elini uzattı, usulca ve tereddütle Ruth'u okşadı. Ardından uzandı ve ona sarıldı. Ruth da ona sokularak karşılık verdi.

Caitlin bunun inanılmaz olduğunu düşündü. Ruth bu kıızı yüzlerce blok öteden fark etmişti. Sanki ikisi birbirlerini çok uzun zamandır tanıyorlardı.

Caitlin yaklaştı ve kızın yanına diz çöktü, elini uzattı ve onun oturmasına yardım etti.

"İyi misin?"

Kız şok içinde Caitline'e ve ardından Caleb'e baktı. Sanki bu insanların kim olduklarını düşünüyor gibi pek çok defa gözlerini kırptı.

Sonunda yavaşça evet anlamında başını salladı. Gözleri sonuna kadar açıktı ve konuşamayacak kadar korkmuştu.

Caitlin elini uzattı ve nazik bir biçimde yüzüne düşen çamurlu saçları arkaya doğru itti. "Her şey geçti. Artık sana zarar veremez."

Kız tekrar ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyordu.

"Benim adım Caitlin ve bu da Caleb."

Kız onlara baktı, hala konuşmuyordu.

Caitlin "Senin adın ne?" diye sordu.

Bir süre sonra kız nihayet cevap verdi: "Scarlet."

Caitlin gülümsedi. "Scarlet," diye tekrarladı. "Ne kadar zarif bir isim. Ailen nerede?"

Kız başını salladı. "Ailem yok. O benim sahibim. Ondan nefret ediyorum. Beni her gün dövüyor. Hem de hiç neden yokken. Ondan nefret ediyorum. *Lütfen* beni ona geri vermeyin. Başka hiç kimsem yok."

Caitlin Caleb'e döndü ve Caleb'in de kendisine bakmakta olduğunu gördü, ikisi de aynı anda aynı şeyleri düşünüyorlardı.

Caitlin "Şimdi güvendesin," dedi. "Artık endişelenmene gerek yok. Bizimle gelebilirsin."

Scarlet'in gözleri şaşkınlık ve sevinçle sonuna kadar açıldı ve neredeyse gülümseyecekti.

"Gerçekten mi?"

Caitlin ona bakarak gülümsedi ve elini uzattı. Scarlet uzatılan eli tutarak ayaklarının üzerine doğrulmaya çalıştı. Caitlin, onun sırtındaki, aralarından hala kan sızan yaraları gördü ve içinde derinlerde bir yerde birden bir gücün kendisine üstün gelmekte olduğunu hissetti. Aiden'in ona öğretmiş olduğu şeyi, evrenle bir olma gücünü düşündü ve yine aniden derinlerde daha önce hiç bilmediği bir gücün kabardığını hissetti. Daima, öfkelendiği bir durum karşısında duyduğu gücü hissedirdi ama bunun gibi bir gücü daha önce hiç mi hiç hissetmemişti. Bu farklıydı, yeni bir güçtü, ayaklarından bacaklarına doğru çıkıyor, gövdesinden kollarına ve parmak uçlarına yayılıyordu.

Bu iyileştirme gücüydü.

Caitlin gözlerini kapadı ve ileriye doğru uzanarak ellerini nazikçe Scarlet'in sırtına, izlerin olduğu yere koydu. Derin derin nefes aldı ve evrenin gücünü, Aiden'in one verdiği bütün becerileri

geri çağırđı ve kıza beyaz ışıık göndermeye odaklandı. Caitlin ellerinin gittikçe ısındığını ve içinden inanılmaz bir enerjinin dışarıya aktığını hissetti.

Caitlin tekrar gözlerini açtığıında ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Başını yukarı çevirdi, gözlerini yavaşça açtı ve Scarlet'in, hayretler içinde ona bakmakta olduğunu gördü. Caleb de dikkatle Caitlin'e bakıyordu ve o da hayrete düşmüştü.

Caitlin başını indirdi ve Scarlet'in yaralarının tamamen iyileşmiş olduğunu gördü.

Scarlet "Sen büyücü müsün?" diye sordu.

Caitlin gülümsedi. "Onun gibi bir şey."

ALTINCI BÖLÜM

Sam, yanında Polly ile Britanya kırsalının üzerinde uçuyordu, ama aralarındaki mesafeyi de koruyordu. Kanatları sonuna kadar açıktı, fakat birbirlerine değecek kadar yakın değillerdi, çünkü ikisi de birbirinden biraz rahat olacakları şekilde uzak durmak istemişlerdi. Sam bunu, bu şekilde tercih etmişti ve Polly'nin de böyle isteyeceğini düşünmüştü. Polly'den hoşlanıyordu, gerçekten hoşlanıyordu. Fakat Kendra ile yaşadığı felaketin ardından uzun süre karşı cinsten hiç kimseyle yakınlaşmaya hazır değildi. Bir daha birine güvenmesi çok uzun zaman alabilirdi. Bu Polly'de olduğu gibi kız kardeşine bu kadar yakın biri olunca bile değişmiyordu.

Saatlerdir uçuyorlardı. Sam sabahın ilk ışıklarında aşağıya baktığında sonsuz bir şekilde uzanan çiftlik arazileri gördü. Yer yer küçük evler vardı ve bu güzel sonbahar gününde dahi taş bacalarından dumanlar yükseliyordu. Bazen bu evlerin bahçelerinde giysilere eğilmiş olan, iplere çarşaf asan insanlar görüyordu. Ama çok fazla ev yoktu. Bu kırsal kesim tamamen taşra görüntüsündeydi. Sam, artık hangi zamanda ve yerdelerse, bu zamanda şehirlerin olup olmadığını merak etti.

Sam'in nereye gideceği konusunda hiçbir fikri yoktu ve Polly de bu konuda çok fazla yardımcı olmamıştı. Yoğunlaşmak için ikisi de keskin vampir duyularını kullanmışlar, Caitlin'in nerede olabileceğini algılamak için Caitlin'le aralarındaki yakın bağlantıyı kullanmaya çalışmışlardı. İkisi de bu uçuş yönünde olabileceğini sezmışlerdi ve böylece saatlerdir uçuyorlardı. Fakat uçmaya başladıklarından bu yana, ne bir ipucu ne de onları doğrudan ona götürecek bir şey görmüşlerdi. Sam'in üçgüdüleri ona Caitlin'in büyük bir şehirde olduğunu söylüyordu, ama yüzlerce kilometreyi geride bırakmalarına rağmen şehre azıcık benzeyen bir yerin yanından geçmemişlerdi.

Tam Sam doğru yönü seçip seçmediklerini düşünmeye başlamıştı ki bir dönemeçten döndüler ve Sam uzakta gözlerinin önünde neyin serili olduğunu görünce şok oldu. Orada, ufukta gittikçe büyüyen bir şehir vardı. Hangi şehir olduğunu tanıyamıyordu ve yakınlaşsa dahi tanıyabileceğinden de emin değildi. Coğrafyası oldukça kötüydü, tarihi ise ondan da berbattı. Bütün bunların nedeni sürekli taşınmak, yanlış arkadaşlıklar yapmak ve okula önem vermemektir. Okul hayatında ortalama bir öğrenci olmuştu ama o, derece yapacak bir potansiyele sahip olduğunu biliyordu. Yetiştirilme tarzı göz önüne alındığında her şey onun için o kadar zor olmuştu ki, eğitimini umursayacak nedeni bile olmamıştı. Ama şimdi pişmandı.

Polly memnuniyetle ve gözlerine inanamayarak “Burası Londra,” diye bağırdı. “Aman Tanrım! Londra! Buna inanamıyorum. Buradayız! *Gerçekten* buradayız! Burada olmak ne kadar olağanüstü!” Heyecandan duramıyordu.

Sam *iyi ki Polly var* diye düşündü ve kendini hiç hissetmediği kadar aptal hissetti. Ondan öğrenecek çok şeyinin olduğunu fark etti.

Yaklaştıkça ve binalar görüş alanlarına girdikçe Sam mimari karşısında hayretler içinde kaldı. Bu kadar uzak mesafeden dahi gökyüzüne yükselen kilise kulelerini ve bunların şehri mızraklar ülkesi gibi öne çıkardıklarını görebiliyordu. Daha da yaklaştıklarında bütün kiliselerin ne kadar büyük ve görkemli olduklarını gördü ve hali hazırda çok eski görünmelerine şaşırdı. Bunlarla karşılaştırıldığında diğer bütün mimari gölgede kalıyordu.

Her şey görüş alanının içine girmeye başladığı zaman, kuvvetle Caitlin'in burada olduğunu hissetti ve bunun düşüncesi onu inanılmaz heyecanlandırarak içini ürpertti.

“Caitlin aşağılarda bir yerde!” diye bağırdı. “Bunu hissedebiliyorum.”

Polly bakıp gülümsedi. “Ben de!”

Sam bu zamana ve yere inmelerinden beri ilk defa nihayet kendini iyi hissetti, güçlü bir yön duygusu ve amaç duyumsadı. Sonunda doğru yoldaymış gibi hissetti.

Caitlin'in tehlikede olup olmadığını algılamaya çalıştı. Ne kadar uğraşsa da bir sonuç alamadı. Caitlin'i Notre Dame'a uçmadan hemen önce Paris'te gördüğü son defayı düşündü. Caleb denen o çocukla beraberdi. Acaba hala beraberler miydi diye merak etti. Caleb'le ya bir ya iki defa

karşılaşmışlardı, ama ondan çok hoşlanmıştı. Caitlin'in onunla beraber olmasını ve onun Caitlin'e sahip çıkıyor olmasını diledi. Birlikte olmalarına dair içinde iyi hisler vardı.

Birden Polly aşağıya doğru pike yaptı, Sam'i uyarmadan çatıların üzerlerine doğru alçaldı. Ya Sam'in onu takip edip etmediği umrunda değildi ya da sadece takip ettiğini farz ediyordu. Sam kendisine bir uyarı vermesini ya da en azından alçalmakta olduğuna dair azıcık bir işaret verecek kadar onu önemsemesini diledi. Ama yine de bir yanı Polly'nin buna önem verdiğini hissetti. Acaba sadece elde edilmesini zorlaştırmaya mı çalışıyordu?

Cevabı ne olursa olsun Sam neden umursuyordu ki? Zor bir durum atlattığını ve şu anda kızlarla ilgilenmediğini kendine kabul ettirmemiş miydi?

Sam de alçalarak onun seviyesine indi. Şehirle aralarında çok az bir mesafe bırakarak uçtular. Ama Sam aynı zamanda biraz sola doğru yönünü değiştirdi ve böylece birbirlerinden daha uzak uçtular. Sam *buna ne demeli* diye düşündü.

Şehir merkezine yaklaştıklarında, Sam'in aklı başından gitti. Bu zaman ve yer çok farklıydı, o kadar farklıydı ki hayatında gördüğü, tecrübe ettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Çatılara çok yakındı, eğilip onlara dokunabilecekmiş gibi hissetti. Binaların çoğu alçaktı, sadece birkaç kat vardı ve eğimli çatılarla yapılmışlardı. Çatıların üzeri ise devasa saman ya da saz yığınlarına benzeyen şeylerle örtülmüştü. Pek çok bina açık beyaz renge boyanmıştı ve üzerlerinde onları bir çerçeve içine alan kahverengi çizgiler vardı. Devasa, mermer ve kireç taşından kiliseler manzaradan yükselerek kendilerini gösteriyor ve diğer bütün yapıları baskın çıkıyorlardı. Orada burada saraya benzeyen başka birkaç büyük yapı da vardı. Sam bunların muhtemelen kraliyet konutları olduğunu tahmin etti.

Şehir şu an üzerinde uçmakta oldukları geniş bir nehirle ikiye ayrılmıştı. Nehir, her şekilde ve boyutta, gemi trafiği ile capcanlıydı. Sam yukardan sokaklara baktıkça, onların da oldukça hareketli olduğunu gördü. Aslında ne kadar hınca hınç dolu olmalarına inanamadı. Her yerde bir aşağı bir yukarı aceleyle giden insanlar vardı. Ne için bu kadar acele ediyor olabildiklerini hayal bile edemedi. Sanki internet, e-posta, faks ya da telefonları mı vardı da bu kadar acele ediyorlardı.

Ama şehrin diğer tarafı görece daha sakindi. Çamurlu yollar, nehir ve bütün o gemiler huzur dolu bir his veriyordu. Ne korna sesi vardı, ne aşırı hızla giden motosikletler ne de birbirini geçmeye çalışan arabalar, otobüsler ve tırlar. Her şey oldukça sakindi.

Sonra havaya doğru ani bir gürleme yükseldi.

Sam de Polly de hemen başlarını çevirdiler.

Yan tarafta koca bir stadyum gördüler. Mükemmel bir daire şeklinde inşa edilmiş ve birkaç kat yukarıya doğru yükseliyordu. Daha küçük olmasına rağmen Sam'e Roma Coliseum'unu hatırlattı.

Sam'in kuş bakışından, aşağıda koşturup duran ve çevresinde de pek çok başka küçük hayvanın koşturmakta olduğu bir tür koca bir hayvan varmış gibi geldi. Ne olduğunu tam olarak anlayamadı ama stadyumun, hepsi ayakta duran, alkışlayan ve bağırان binlerce insanla tıklım tıklım dolu olduğunu görebiliyordu.

İzlerken aniden vücudunda bir karıncalanma hissetti. Bunun neden olduğunu bilmiyordu ama birden orada Caitlin'in varlığını sezdi. Bu oldukça güçlüydü.

Polly'e "Kız kardeşim!" diye bağırdı. "Orada," diyerek işaret etti. "Hissediyorum."

Polly aşağı baktı ve kaşını çatı.

"Ben senin kadar emin değilim. Hiçbir şey hissetmiyorum."

Başını başka tarafa döndürdü ve önlerinde belli belirsiz görünen köprüye işaret etti. "Ben orada olduğunu seziyorum."

Sam işaret ettiği yere baktı ve nehrin iki yakasını birbirine bağlayan devasa bir köprü gördü. Köprü'nün her türden mağaza ile kaplı olduğunu fark edince şaşkına döndü. Daha çok yaklaştıklarında, pek çok mahkumun orada dar ağacına çekilmiş olduklarını, burunlarının boyunlarına asılmış olduğunu ve başlarında kukuleta olduğunu görünce şaşkınlığı bir kat daha arttı. Sanki tam idam edilmek üzerelerdi ve etraflarına büyük yığınlar toplanmıştı.

Sam “Tamam,” dedi ve aniden aşağıya pike yaparak tam köprüye doğru alçaldı. Polly’nin önüne geçebileceğini ve bu defa pike yapıp alçalan ilk kişinin kendi olabileceğini fark etmişti.

Sam köprünün üzerine indi, arkasını dönmedi ve dakikalar sonra Polly’nin birkaç metre arkasına inmiş olduğunu sezdi. Polly ona yetişti ve ikisi aralarındaki mesafeyi koruyarak yan yana yürüdüler. Sam ona bakmıyordu ve o da Sam’e bakmıyordu. Sam, ilişkilerini tam olarak profesyonel bir şekilde sürdürdüğü için kendiyile gurur duyuyordu. Görüntü itibariyle dahi aralarında azıcık bir yakınlık yoktu ve açıkçası ikisi de bunu istemişti.

Sam, köprünün manzarası karşısında büyüldü. Oldukça eziciydi, her yönden kendisine doğru pek çok uyaran geliyordu.

Bir adam ona “Derini parlatmak ister misin, evlat?” diye sordu ve yüzüne doğru bir parça ham deri tuttu. Adamın nefesi berbat kokuyordu. Sam hemen onun yolundan çekildi.

Sam Polly’e “Şimdi nereye gidiyoruz?” diye sordu.

Polly köprüyü taradı, Sam gibi o da Caitlin için her yere baktı. Ama hiçbir yerde ondan bir işaret yoktu.

Polly sonunda omuzunu silkti. “Bilmiyorum. Daha önce onun burada olduğunu hissettim ama şimdi...pek emin değilim.”

Sam döndü ve önce ufka doğru, ardından da geri stadyuma baktı.

“Ben onun orada, üzerinde uçtuğumuz stadyumda olduğunu hissetmişim.”

“Tamam. Hadi o tarafa doğru gidelim. Ama istersen yürüyelim, çünkü belki köprünün üzerinde olabilir.”

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.